

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cumhuriyet — Rica ederim peşimi bırakınız!

**Şimdiye
kadar
görülmemiş
zenginlikteki
Büyük
Senesonu
Çekilişine
katılabilmek
için
en geç
27 Ekim
öğleye
kadar
tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız**

1 TALİHLİYE
**9 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI**

41 TALİHLİYE
41 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET 100.000 TL.

150 ADET 5.000 TL.

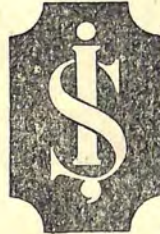
150 ADET 1.000 TL.

**24.000 ADET
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ**

CEM'AN
**24.347 TALİHLİYE
5 MİLYON LİRA**

Vadeli her 100, vadesiz her 200 liraya
ayrı bir kur'a numarası

T Ü R K İ Y E

B A N K A S I

en fazla ikramiye veren Bankadır

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatop, Şemsi Belli, Nimet Arzik, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

CEVİRGİN AİLESİ :

Vi. Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Ruza, Turhan Selçuk, Nezar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak başkısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiato : 100 kurustur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 65

25 Ekim 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahiâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

ASPRİNLE TEDAVİ!

BÜTÜN dünyanın kullandığı bir ilaç vardır: Asprin... Başınız mı ağrıyor? Asprin!.. Beliniz mi ağrıyor? Asprin!.. Dişiniz mi ağrıyor? Yine Asprin!

Asprin'le diş ağrısı geçer mi?... Geçer!.. Ama bir saat, iki saat, haydi haydi üç saat!..

Sonra, ilâcın hızı azaldıkça, tekrar ağrının hızı çoğalmaya başlar!

Çünkü Asprin, diş ağrısını dindirir, ama hasta diş tedavi etmez!

Diş ağrısının ilâcı eskiden tekti. Ecdad argosıyla söyleyim: Kerpetenyağı!

Araplar da böyle demişler: İlâcühâ ihrâcühâ!..

Şimdi, hem tubbin, hem sanatın zengin bir bölümüdür dişçilik... Dişiniz mi ağrıyor? Gidip otomatik koltuğa oturacaksınız. Boynunuza tertemiz, tiril tiril bir keten örtü ilâştirecekler. Saman sarısı kristal bir apareyin zengin ışığı ağrınızı aydınlatacak... Sonra?... Doktorun usta parmakları, elinde uzun saplı küçücük bir aynadan lâstik bir pompaya kadar çeşitli âletlerle dişinizin hastalığını arayacaktır: Bir gizli çürük, bir mine aşınması, bir dolgu gevşemesi... Görünürde bir şey bulamazsa, ağrınızın içine bir film yapıştırarak, yanığının üstünden dişin fotoğrafını çekecektir... Eğer hastalık, belli bir çürümeye değilse, eğer kökte bir cerahat tor-

ken tarlası!

Bir kişi değil bu.. Yüz kişi değil bu.. Bin kişi değil bu.. Yirmi dokuz milyon!

Bu yirmi dokuz milyon insanın huzurunu, memleketin en usta sanılan, en tecrübeli sanılan, en, en, en üstün sanılan eline bıraktık... Yirmi dokuz milyon insan, ağzını açmış, gözünü yummuş, bekliyor... Bekliyor ki bu acı dinsin... Dolduracak mı?... Çekecek mi?... Ne yapacak ünlü doktorumuz!

Hayır, memleketin en usta, en tecrübeli, en, en, en üstün eli, bırakıyoruz, iki parmağı arasında bir Asprin, gülünseyerek gelyor:

— Yut şunu!.. Yut!.. Hiçbir şeyin kalmıyacak!.. Hepsi geçecek!.. Biraz sonra rahata, huzura kavuşacaksınız!

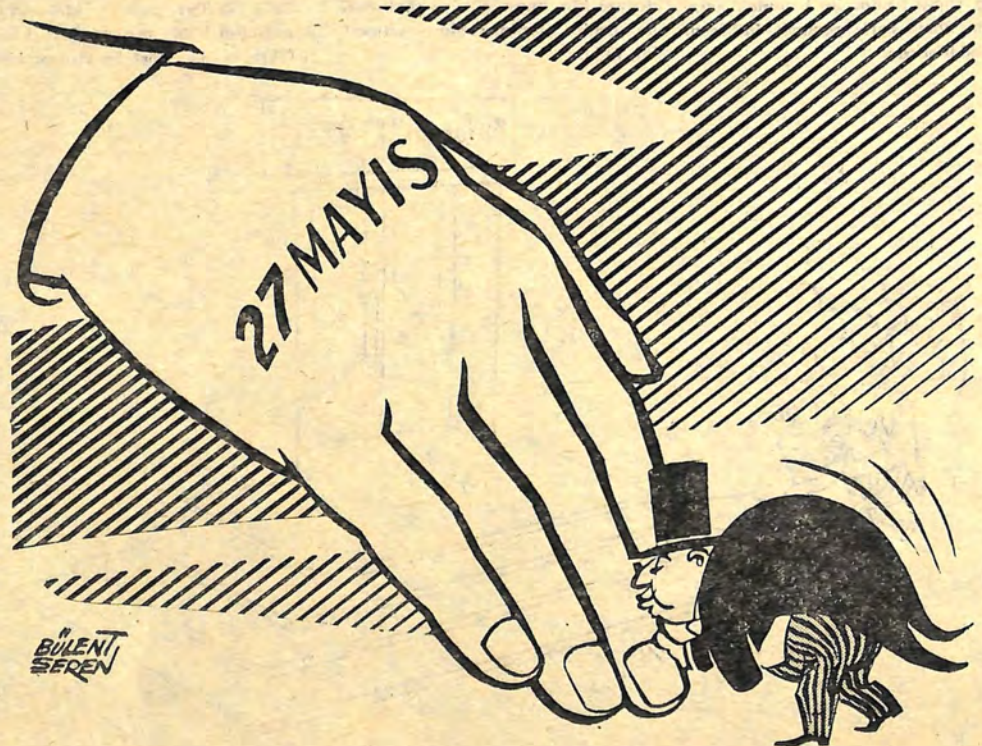
Sahiden de kavuşuyoruz: Ama bir gün, ama bir hafta, ama... Haydi, haydi bir ay!

Sonra, büyük doktorumuz, ünlü doktorumuz yine yüzünde o her zamanki iyimser gülüş, sesinde o her zamanki yatıştırıcı inan, iki parmağı arasında yeni bir Asprin'le yirmi dokuz milyonun ağzına yaklaşıyor:

— Yut şunu!.. Yut!.. Merak etme, şifayı bulacaksınız!

Ve... Ve bir yıldır, durmadan hapı yutuyoruz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Isıramadığın eli öp de başına koy!

Havadan Gelen

BU dünyada, ilk görüşte kanım kaynamadığı halde, sonradan kendisi ile çok sıkı dost oldu. Bilmediğim bir tek insan var:

«Halikarnas Balıkcısı» takma adıyla meşhur olan hikâye ve roman yazarımız Cevat Şakir...

Biz ona aramızda kısaca: «Balıkcı» deriz.

Kavgaları, zindanları, sürgünleri, dâvaları, hele sevdaları ile çoktan ve gerçekten romanlık olmuş fırtına gibi bir ömrü, bir kaç gün evvel yetmiş altıncı yılına ulaştı:

«Sirano» gibi dimdik!

Bizim Balıkcı, İngiltere'de yaşasaydı bir «Bernar Şav», Amerika'da yaşasaydı bir «Jak London», İtalya'da yaşasaydı, en azından bir «Kazanov» şöhreti ve serveti kazanabilirdi. Bizde ise, şair ve filozof bir romancı, usta bir ressam olmanın ve kendisinininkinden başka beş lisan ana dili gibi bilmenin cezasını, şimdi «Efes» dağlarında turist rehberliği yapmakla çekiyor!

Geçelim... İşin acı tarafı «Akba-ba» lık değildir.

Bundan yirmi yıl önce «Balıkcı» ile aynı gazetede çalıştığımız sıralarda, o evli, üç çocuk babası idi, ben ise bekârdım. Üstelik onun masrafı benimkinden fazla olduğu halde, kazancı benimkinden oldukça azdı. Bu yüzden, başında sık sık buluştuğumuz içki sofralarının hesabını ödemek ekseriya bana düşüyordu. Ekseriya diyorum, çünkü gerçekten üstün bir gururu olan «Balıkcı», zaman zaman, ne yapıp yapıp benim bu konudaki ısrarımı âdeta zorla yenmek imkânını bulabiliyordu.

O zaman çalıştığımız gazetede bize aylığımız haftada haftaya verilir. Bu yüzden dünyalıkça en sıkıntılı günlerimiz, haftalık dağıtımının arifesi olan o mübarek cuma günleri olurdu.

İşte o mübarek cuma akşamlarından birinde idi ki, yazılarımı bitirmiş ve biraz sonra terkedeceğim masanın perişanlığını gidermeye koyulmuştum.

Cebimdeki para, o gece beni ancak evimde yaşatabilirdi.

Fakat tam bu kararla, matbaadaki odamdan çıkmak üzere idim ki, kapıda benimkinden uzun boyuyla bizim koca «Balıkcı» belirliverdi: Küçük gözleri daima iki alev damlası gibi pırıldayan yüzünde hafta sonu suratkanlığı yerine, hafta başı gülümserliği vardı:

«— Hah, dedi, seni kaçırırım diye ödüm patlıyordu!»

Hafta sonlarında onun bütçesi benimkinden de bitik kaldığı için, her cuma akşamı bana, hemen ertesi gün ödediği beş lirayı borçlanması âdet halini almış gibiydi. Bu yüzden, sevinçli, beni yerimde buluşundan sandım. Beş lirayı ona vereceğimi zaten hesaplamış bulduğum için, onun o sözü söylemesi ile benim elimin cebime girmesi bir oldu.

Fakat «Balıkcı»:

«— Dur... hemen cüzdana davranma... Bugün para istleyecek değilim. Bilâkis, bu gece her türlü masrafınla bendensin!» diyerek, beni gerçekten derin bir hayrete düşürdü...

Haftanın son gününde Balıkcı tarafından çekilecek ziyafet...

Durumlarımızı bilenler, bunu rüyalarında görseler hayra yormazlardı!

Şaşkın şaşkın sordum:

«— Hayrola paşam, sokakta para mı buldun?

«— Sokakta bulmadım ama, sokakta bulmuş gibi oldum...

«— Yahu, yorğun kafamı meraklandırma da söyle Allah aşkına: Bu devletlik kuşçuğu senin talihsiz başına nasıl kondu?

«— Senin işin bitti mi?

«— Bitti!

«— Öyle ise, haydi hemen çıkalım, bir yere oturalım da, orada tatlı tatlı anlatırım: Şimdi ayak üstünde harcamayalım hikâyeyi...

«— Pek zengin olmuş gibi görünüyorsunuz?

«— Zenginlik telâkki meselesidir dostum... Bizim «Lütfi Fikri» nin - Halil Lütfi'ye, belki kırk defa düzelttiğim halde nedense hep «Lütfi Fikri» derdi, - dört apartmanı, bir

kaç yüz bin lira parası varmış. Fakat adam hâlâ parasızlıktan şikâyetçi... Bana gellince, şimdi cebimde, yüzde yüz havadan geldiği için, sor meteliğine kadar rahat rahat harcıyabileceğim dokuz adet lirayı - Cumhuri var: Böyle olunca, zenginlik iddiasında hattâ Mister «Rockefeller» bile benimle aşık atamaz!.. Hem haydi lâfı uzatma da yürü: para sahibi insanlar için geceler kı-sadır!»

Onun peşinden merdivenleri inerken, yüzde yüz «havadan» bir paranın bizim «Balıkcı» ya nerden, nasıl gelebileceğini düşünüyor, ve bu şirin muadeleyi kendi başına çözmek imkânını bir türlü bulamıyor...

Lütfen nutmıyalım ki, o 1937 yılının dokuz lirası, 1962 yılının en az iki yüz lirası demektir...

O zaman, iki yüz elî gramlık rakı şişesi, çeşit çeşit meze-içi ve garson bahşişleriyle yetmiş kuruş... Sirkeçiden Taksime, taksiler 40 kuruş. Sazlı gazinoda kurulan en mükellef içki sofrasının hesabı, haydi haydi beş yüz kuruş!.. Hele eline on kuruş sıkıştırdığımız zaman, gardrop-taki bayan, sevincinden, minnetinden boynunuza atılmamak için kendisini zor tutuyor!

O kadar paranın bizim Balıkcıya havadan nasıl geldiği merak edilmezse, şu dünyada başka hiç bir şey merak edilmez sanırım...

Beyoğlunda ilk sofrayı o zamanki «Abdullah Efendi» de kurdu.

İlk kadehleri yuvarlayışımızdan sonra «Balıkcı», âdeta sabırsızlıkla beklediğim hikâyesini anlatmaya koyuldu:

«— Efendim, biliyorsunuz: Geçenlerde, Beyoğlundaki «Mozes» terzihanesine ayda on lira taksitle, seksen liraya bir kat elbise yaptırmıştım... Bir aylık taksiti bir haftalık-tan ödeyemeyeceğim için, her hafta aşağıya iki buçuk lira bırakıyordum. Ay başında «Mozes» in sırkı boylu tahsildarı gellince parayı tamamlanmış bulup alıyordu.

«Fakat evvelki ay benim küçük hastalanınca, doktordu, ilaçtı derken, o iki buçuk liralara aşağıya bırakamadım.

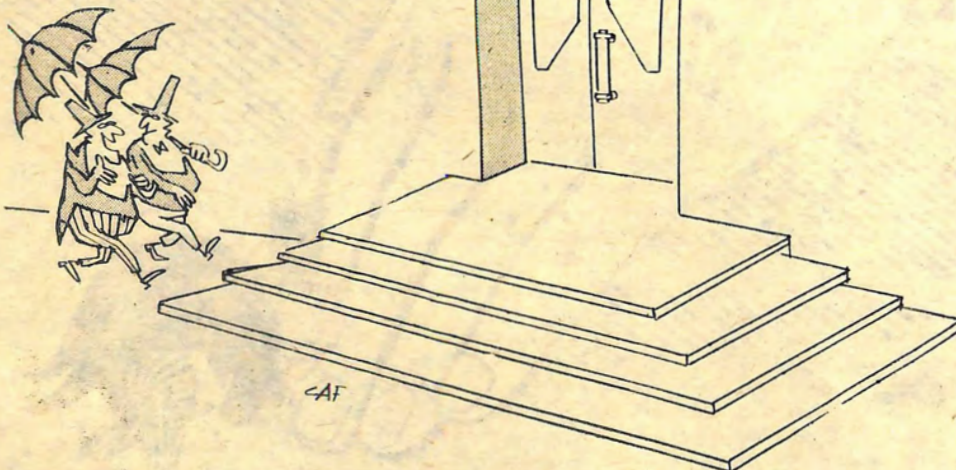
«Geçen ayın başında tahsildar gelip karşıma dikili ce, durumumu anlatarak özür diledim...

«Fakat aksayışın ilk defa vuku buluşuna rağmen, tahsildarın bana, herkesin ortasında ne kadar şirretçe çıktığını sana anlatamam...

«Borç yüzünden, hayatımda ilk defa haşlanıyordum. mazeretime rağmen kendimi büsbütün haklı bulamadığım için, kabalığı arttırdıkça arttıran tahsildara karşı dilim tutulmuştu...

«Ben bir şey diyemedikçe, o büsbütün azıyor ve haysiyetimin üstünde âdeta hora tepiyordu...

«O için üstüme boşaltıp gittiği zaman, ben âdeta zorla ırzına geçirilmiş bir biçmeye dönmüştüm. Hırsmıdan, üstümdeki elbiseyi paralı-yasım geliyordu. Zira kaba tahsildarın tecavüzlerine bu musibet yü-

— Ne yaparsın birader, içerde sık sık hava bozuyor!

zünden uğramıştım. Eski elbisemin nesi vardı sanki... Bütün hâtıraları ile bir kenara attığını o biçare, canlı bir mahlûk olsaydı, gidip havı dökülmüş dizlerine kapanır, buruşuk ceketinin eteğini öper, kendisine ettiğini fazlası ile bulduğunu açıklayarak tarzıye verirdim.

«O acı ile soluğu hemen bizim muhasebeci Osmanın karşısında aldım: Adam, çadde üzerindeki odasının vitrini içinde, insan kılığına girmiş bir kavanoz balığı gibi oturuyordu. Yahut da, o anın öfkesi içinde benim gözlerime öyle görünmüştü.

«Ona:

«— Osman bey, dedim, benden tarzıye verilmeğe üzere her hafta iki buçuk lira keseceksiniz. Ben kesmeyin desem de keseceksiniz... Ben sizi zorlarsam da o parayı bana katliyen vermeyeceksiniz... Yoksa, allımallah, tarzı Mozes'in tahsildarını, doğru size gönderirim!..»

«Gerçi Osman bey, Mozes'in tahsildarını bilmiyordum ama, halimden, ve sözlerimden, onun elinden çok çektiğimi anlamış olacaktı ki, gülümseyerek:

«— Pekli, pekli, dedi, keseriz... Sen: «ver!» deme de, «kes» de! Biz muhasebecilere en kolay gelen şey kesmektir!..»

O gece rüyama giren tahsildarın benim nazarıma sırtlanmış su-ratını bir daha görmeyeceğimi düşünmenin sevincini duydum!.. Fakat kesmek dedim de aklıma geldi: Ben de seni fazla kestim galiba... Hele birer kadeh daha atalım da, bitireyim şu hikâyeyi!.. Zira biz sofraya dokuz liranın lâfını etmek için değil, kendisini yemek için oturduk!..»

Güldüm:

«— Yanlış söyleme: Dokuz lirayı yemek için değil, içmek için!..»

«— Tamam, haydi öyleyse onar kuruş daha içelim!..»

Ben ikinci kadehi yudumlarken, hâlâ, dinlediklerimle, havadan gelen para arasında nasıl bir münasebet olabileceğini düşünmenin merakı içindeydim.

«Bahkçı», rakısını içtikten sonra, ekseriya yaptığı gibi hiç dokunmadığı mezelerine yerine, dudaklarına bir sigara yerleştirdi. Ve:

«— Sonra, dedi, aradan tam üç ay geçti... Bu akşam senden yine beş lira istemiyeyim diye, ve ara sıra eşref saatine getirip yaptığım gibi, haftahığı bir gün evvel koparabilmek ümidiyle Osman beye uğradım.

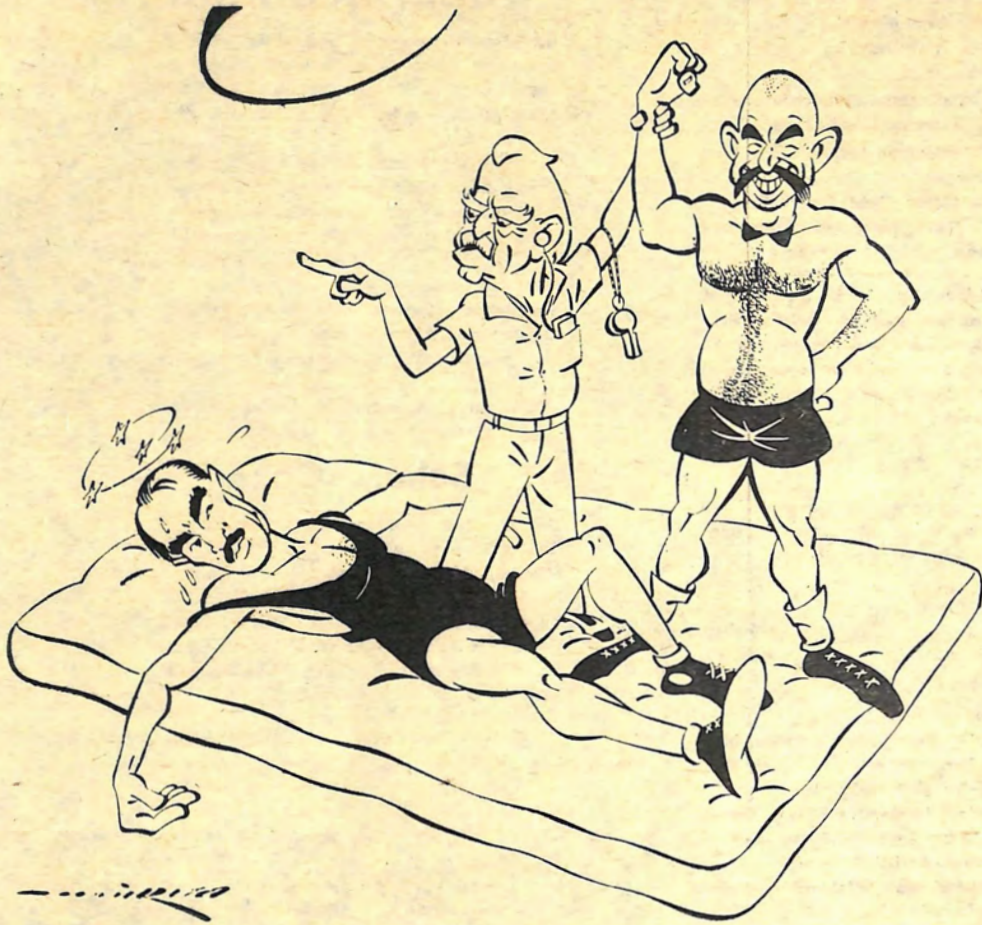
«Sarı oğlanın iyiliği üstündeymiş: Bizim haftahığı fazla nazlanmadan avucuma saydı. Ve iki buçuk lirayı kestğini söyledikten sonra:

«— Yahu, dedi, biz senin paraları kesip duruyoruz ama, kimsenin gelip aldığı yok!..»

«Allah Allah!.. Hiç o canavar tahsildar ay seçilmiş olabilir mi?

«Buna hiç ihtimal vermediğim için, Osman beyin beni alaya aldığına hükmettim ve:

Sahir Kurutluoğlu istifa etti. (Gazeteler)

— Koçero tuşla galip!

«— Haydi, haydi, dedim, dalga geçme benimle...

Osman bey kalın, sarı kaşlarını çatı. Çocuğu mavi gözlerinin bakışları gayet ciddiydi:

«— Ne dalgası yahu... hakikaten kimse gelmiyor!

«— Ne zamandan beri gelmiyor?

«— İşte senin: «paraları kes!» dediğin günden beri...

«— Üç aydan beri öyle mi?

«— Öyle olacak her halde... Dur bakayım... İşte paralar burada... Bugün kestiklerimizle otuz iki buçuk lira olmuş!

«— Demek, daha yedi buçuk lira çık borcum kalmış... Hayret!.. Herife ne oldu acaba?

«— Kimbilir... Ya paraları toplayıp savuştur... Ya ölmüştür...

«İtiraf edeyim ki, hayatımda ilk ve son defa, bir insanın felâketinden sevinç duymuştum.

«Fakat beni iyi tanıdığın için inanırsın sanırım ki, ben bu sevincimi, paraların bana kalabileceği ihtimalini düşündüğüm için duymadım... Zaten o ölmüş bile olsa, adamlar nasılsa bir başka tahsildar bulacaklar, ve alacaklarını toplayacaklardı... Fakat hastalanmış olması ihtimali daha kuvvetliydi... Zira ölmüş olsaydı, onun yerine bir başkasını koymak için bu kadar zaman beklemezlerdi... Emekdar, becerikli ve işlerini bilen bir memurları ol-

duğu için, ondan vazgeçmemekte, ve iyileşmesini beklemekte olacaklardı... Hülâsa, her ne olmuşa olmuş, fakat tahsildar herhalde bana ettiğini Allahından bulmuş olacaktı... Benim sevincim ise, işte sadece bu yüzden. Zira üç ay evvel onun dilinden aldığı yara içimde hâlâ kanamaktaydı...

Osman beye:

«— O halde, dedim, şayet gelirse, siz ona elinizdeki bütün parayı birden vermeyin. «Biz nasıl borcumuzu vaktinde ödememenin cezasını çekiyorsak, o da alacağını vaktinde aramamanın cezasını çeksın... Siz bu parayı ona onar lira onar lira verirsiniz, bana da geriye kalan borcumu ödemek için birkaç aylık zaman kalır!..»

«Osman bey, başını sallayarak güldü. O gülünce, tamamdır. Ben de gülerim ayrıldım! Ayrıldım ama, aklım, fikrim hep oradaki otuz iki buçuk lirada kalmıştı...

«Tahsildar kimbilir ne zaman gelecekti?

«Sanki o paranın on lirasını al saydım, ne kaybederdim?

«Ama zorluk, büyük zorluk on lirayı Osman beyden koparabilmekteydi: Zira adama: istesem de, yalvarsam da, zorlasam da o parayı bana verme! Diye sıkı sıkı tenbili etmiştim... Şimdi gitsem, bu tenbihe aykırı davranmıyacağı muhak-

kaktı. Bana para yerine bol bol tatsız nasihatler verecekti...

«Bütün bunları düşünerek, matbaa kapısının önüne çıktım.

«Düşünürken, düşünürken aklıma birdenbire, parayı Osman beyden koparamanın mükemmel bir planı geldi...

«Önümden geçen insanlar arasından, planımı tatbikte kullanmaya elverişli bulduğum birini ısrarla yanına çağırdım.

«Bu, ne pek kılıksız, ne de pek kalantor olmıyan, zayıf, saz benizli altmışk bir vatandaşı. İskeletleşmiş ellerinin birinden, kendi eskliliğine ve kendi cırlılığına ıptatıp asorti bir evrak çantası sallanıyordu.

«Ona: «Sen, dedim, pek kolaylıkla, hemen bir lira kazanmak ister misin?»

«İsterim elbet... Pek kolaylıkla bir lira kazanmayı kim istemez?»

Bu uysal karşılığı alınca:

«O halde, gel yanıma... Şu adama bak!» diyerek ona, vitrinin arkasında oturan, ve önündeki hesaplara iyice dalmış görünen Osman beyi gösterdim:

«— Şimdi, dedim, bu adama git: «Ben «Mozes» tarzıhanesinin tahsildarıyım. Sizde, bana verilmek için bırakılmış bir emanet olacak-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

muş!» de... O sana hemen on lira verecek. imza isterse, atar, parayı alıp gellersin... O zaman onun bir lirası senin olacak!..»

«— Ya vermezse?

«— Verir... Verecektir...

«— Ya tahsildarı tanıyorsa?

«— Tanımaz... Biliyorum...

«— Peki, sen kendin neden istemiyorsun?

«— Canım, beni tanır adam...

«— Bu dalgaya pek aklım ermedi ama, gideyim bakalım!..»

«Adamcağız, böyle deyip bir de «Besmele» çekerek, mütereddit adamlarla içeriye doğru yürüdü. Fakat muhasebe kapısına vardığı zaman dönüp bana doğru gelmeye başlayınca:

«— Eyvah, dedim, vazgeçti galiba...»

Meğer bu tasaya boşuna kapılmışım. Meğer adam, terzinin unutuğu jandarması için dönmüşmüş.

«— Mozes!..» dedim...

O yeniden geldiği yere giderken, unutmamak için yüksekçe sesle, öğrendiği ismi tekrarlıyordu:

«— Mozes... Mozes... Mozes!..»

«İşin öte yanını vitrinden, bana pek heyecanlı gelen bir sessiz film seyrederek gibi takip ettim:

«Adam karşısına dikilince, Osman bey başını kaldırdı: Kalın kaşlarını çatarak ona baktı.

«Bizimkinin dudakları, dua okur gibi kıpırdadı.

«Osman bey, onu dinledikten sonra, pek az söz söyledi. Fakat başının tasvipkâr hareketinden, ve onun hemen arkasından benim paraların durduğu sürmeye uzanışından, plânının başarılı olduğu anlaşıyordu.

«O anda nasıl sevindim bilemezsin...

«Adamcağız, parayı alır almaz, oradan âdeta kaçır gibi fırladı. Kolay kazanç sevinçli, benim tahsildarı âdeta atlet gibi çevikleşmişti...

«Yanıma gelince, gidip parayı bozdurdum... Havadan gelen paranın bir lirası onun, dokuz lirası benim oldu!..»

«Balıkçı»nın hâlâ «havadan gelen» diye sevindiği paranın ne olduğu anlaşılmıştı artık...

Sevgili «Halikarnas Balıkçısı» o gece belki de hayatının en mesut saatlerini yaşamıştı.

Sabaha karşı bizim evin kapısında ayrılırken «Balıkçı»:

«— Bir daha taksitle elbise yaptırmıyacağım ama, yaptırmış gibi taksit yatacağım!» diyor, ve gecenin son kahkahasını savurarak ilâve ediyordu:

«— Bütçede hiç açık vermeden toplu para yemesi çok hoş oluyormuş doğrusu... Hele böyle «havadan gelen» para olursa!

Naci Sadullah DANİŞ

Kapalı Kutudan:

Bil ki millî şiarımız ne oraktır ne çekik,
Şarabımız ayran bizim, istersen gel sen de iç!
Fakat sakın taklit etme bizim sayın Paşayı:
Güler yüzü ol daima, yüze güler olma hiç!

Ne yazık ki, Atamızla kopardık da her bağı
Yaptık koca memleketi bir yaygara yatağı!
Yine bomboş hakikatin baştanbaşa tepsisi,
Yine tekmil riya dolu safsatanın çanağı!

Sırtarak dolaşılıyor nice taze goygoycu,
Başımızda patlayansa sade bir bal kabağı!
Meydanlarda birbirine karşıyor yaftalar,
Neft yağına süt diyoruz, ibrişime yapağı!

Yıllar var ki açılmayan bir kapalı kutuydun,
Fazıl! Bugün niçin böyle araladın kapağı?!

Şaka.. Caka

Soğuk soğuk yapılırken birçok parti şakası,
Susuzluktan bayılıyor Anadolu yakası!
Düşünüp de geçmişleri nasıl demem şimdi ben:
Hani eski devirlerin meşhur Hasan Saka'sı?
Kaptan diye gezmededir nice kürek hırsızı,
Onlar için bu memleket sanki korsan takası!
Şu dünyada neler neler değişirken durmadan,
İktidara gelenlerin hep aynıdır cakası!

Fazıl Ahmet AYKAÇ

Bankacıya

Göre:

Aşk!

Efendim, aşk dedikleri duygu bizim banka muamelelerinden daha karmaşık ve sarmaşık bir şeydir!.. O, bâzı sevdiğimiz gönlünde açılmış değişik vâdeli bir kredidir. Bâzan vâdesinden evvel başkalarına ciro ettiğimiz bir poliçe...

Tek taraflı aşklar karşılıksız çeklere benzer. Ama ne var ki başvuracağımız tek makam yine bizzat «Keşideci» dir.

Hayatım boyunca başkalarına ciro ettiğim ve başkalarının da daha başkalarına ciro ettiği dışı poliçelerin hesabını tutmaktansa, çalıştığım bankanın hesabını kontrol etmeyi daha çok tercih ederim. Ama son poliçemin sevgili keşidesini, bana gönlünde uzun vâdeli krediler açmak cömertliğinde bulunan son sevgili mi size tarif etmekten kendini alamıyacağım.

Babası: Osmanlı Bankası

Annesi: Yabancı sermaye

Saçları: Buğday Bankası

Kaşları: Ray Bank

Alın: Doğubank

Gözleri: Denizcilik Bankası

Ahlâkı: Esnaf Bankası

Yanakları: Kan Bankası

Bakışları: Garanti Bankası

Gülüşi: Ticaret Bankası

Vücudu: Pamuk Bank

Dudakları: Şeker Bank

Gerdanı: Akbank

Göğsü: Tümsubank

Göbeği: Merkez Bankası

Kalçası: Tutum Bankası

Kalbi: İş Bankası

Ayakları: Demirbank

Tırnakları: Muhabank

Endamı: Yapı Kredi Bankası

Elbisesi: Sünerbank

Kolları: Vakıflar Bankası

Ve topyekûn kendisi:

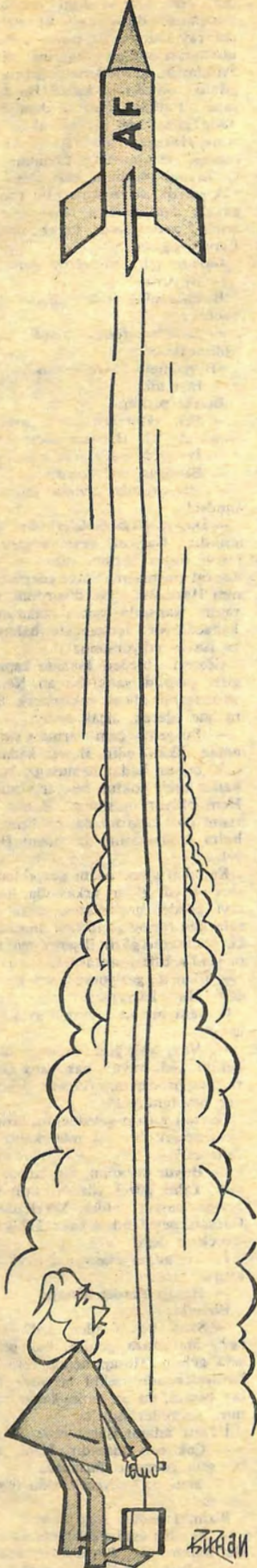
DÜNYA BANKASI!

Bahri BANKER

Hâbil — Görüyor musun Kaabil Türkiye hâlâ bizim

çağımızı yaşıyor!

AF — 1

Nimet
Arzik

Ankara Mektubu

KOKTEYL!

Operanın önü otomobil sergisi-
ne dönmüştü... Tazı'ca çekik, ülke-
ce büyüük otomobiller... Araba-
lardan inenler, «inadına» sade mi
sade giyinmişlerdi... Öyle başkası-
nın ayağına dolaşan etek yoktu...
Öyle şa'şaalı kısa cibise de yok-
tu... Üç beş smokingli bey, Dev-
let Operasının holüne girer gir-
mez, kendilerini «yalnızlıkta» hisse-
diyorlardı... Herkes koyu elbise
bile geçirmeğe lüzum görmemişti
de, spor elbiseyle işinden kop-
muuş, operaya düşüvermişti!..

İhtilâşım, diyorum ya, bir ara-
balardaydı, bir de, o kadınların
vücut mimarisini aksatan, ber-
ber üfirtmesi kuvafürlerindeydi...
Eh, o kadar kabarış ta hoş görü-
meliydi artık...

Kızılayda nümayiş havası hüküm
sürüyordu. Prömyerde de, politika-
cıların yüzünde, hani uçaklardaki
hostesterin yüzünde, dışarda fırtı-
na oldu mu, teyellenmiş bir gülü-
cük vardır ya, işte o gülücükten
bir adet iliştirilmişti!

Devlet Reisinin yüzüne uzaktan
bile bakan, ister istemez Osman
Köksal'ın sözlerini hatırlıyordu. (Ni-
ye söyledin a albayım «Ekim ayı
hâdiselere gebedir» diye?..) Durgun
bir yüzdü bu ve tasalı... Çok, çok
durgun, çok çok tasalı... Devlet
başlarının tasanmalarına alışma-
dık, bir tuhaf oluveriyoruz... De-
mek tasa, tâ yukarıya kadar ula-

şabilmiş... Sahne bir kokteyldi:
Bir dil kokteyli... «İl Trovatore»
seyrediliyordu. Biri türkçe söyli-
yordu, biri italyanca, biri rumca,
biri sırıçça... Herkes, «müzik efen-
dim, müzik mühim» diye «seviye-
li» baş sallamalarıyla anlaşıyordu...
Beni, bu «Babil kulesi» (biliyorsu-
nuz Babil kulesinin her katında
başka lisan konuşulmuş) rahat-
sız ediyordu amma, kimseyi etme-
diğinden rahatsızlanmamı yersiz
buldum...

Opera sonrası «vay otomobilim»
diye bir feryad işitildi... 52 senesi-
nin bir Forduymuş çalınan. İlâhi
biraderim, o kadar tazı gibi çekik,
memleket kadar araba arasında,
52 senesinin Fordunu mu gönlün
çekmişti?.. Herkes şaşkın bu gün-
lerde... «Apartıcılar» bile!

Ahmak ıslatan cinsinden bir yağ-
mur çiseliyordu hafif hafif, 52'lik
Fordu çalınanla alay edercesine!..

Bugün öldü mü?

Osman Köksal diyor:

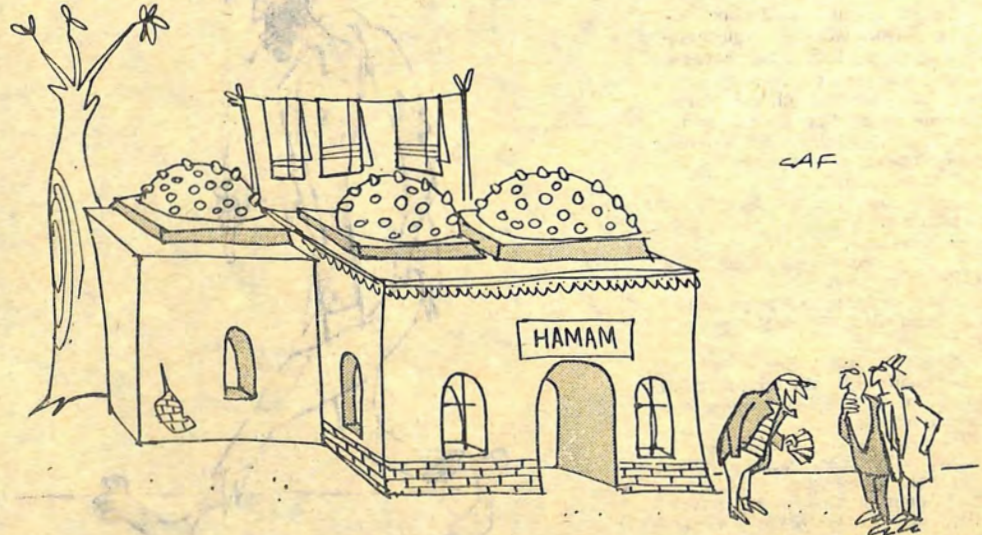
«— İstifa edecem... Beş sene son-
ra...»

İnönü diyor:

«— İstifa edecem... Bir sene son-
ra...»

Beş sene sonra, bir sene sonra...
Kuzum bu işin «bugünü» yok mu?..

Hamamlara biletle girilecek. (Gazeteler)

Koçero !

Şirin dostum Kurutluoğlu istifa
etti. Ufak bir hikâyesini şimdi an-
latabilirim, Bakanlık «ağırlığına»
halel gelmez artık!..

Meclis koridorlarında yanına yak-
laşmışım... Kahve höpürdetiyordu..
Yanında yer gösterdi. Koçero'nun
«dağlar benimdir» dediği günlerdi.
— «Sahir bey» dedim, «kötü ta-
kipçisiniz, bir türlü yakalıyamadı-
nız adamı...»

Çocuksu burnunu kısararak güldü:

— «Asıl o kötü takipçi!..»

— «Neden?..»

— «Yahu nedeni var mı?.. Biraz
daha davranışlı olsaydı, o beni ya-
kalardı. Kötü takipçi asıl o! Ah şu
diliim şu dilim, ne çektimse on-
dan çektim. N'olur bunu yazma-
yın!..»

Artık yazabilirim di mi Sahir bey-
cim?..

Maşallah !

Normal idareye geçildikten son-
ra:

Tedbirler Kanunu çıktı basın için:
Maşallah Maşallah!..

Gösteri yürüyüşleri kanunu çıktı,
toplum için: Maşallah Maşallah!..

Biraz daha bekliyen, az'cık daha,
maşallahları basarsınız gene: Ma-
şallah, Maşallah!

Ah benim 27 Mayısçıgım, ne yu-
muşaktın, ne yumuşaktın... Hacı-
bekir lokumu gibi sakal oynatmaz
cinsinden yumuşak!..

Haydi, geç te olsa o tatlı yumu-
şaklığa Maşallah!..

Karaborsacı — Kurna var, halvet var, göbek taşı var, kese sabun var!

NERDE, ne zaman, nasıl tanıştık? Kim tanıştırdı? Dostluğumuz nerede başladı? «Dost» muyuz? Velhasıl hiç bilmiyorum ya, o biliyor olmalı. Bir ses kalabalığı, sarhoş bir ses kalabalığı, rakı kokulu bir ses kalabalığı halinde geldi:

— Vay efendim, sultanım.. neredesin yahu? Kaç vakittir hasret kaldık güzel yüzünüze, tatlı sesinize, sohbetinize...

Nerde, ne zaman, nasıl tanıştık? Kim tanıştırdı? Dostluğumuz nerede başladı? «Dost» muyuz? Düşüne durayım ben, o hiç durmamacasına, habire, alabildiğine:

— ... işsan kendini bu kadar a-ratır mı canım? Ne hakkın var birader. Hiç aklına gelmem mi? Kırk yılın başı, bir Selim olacaktı bizim demez misin? İnsan bu kadar vefasız olur mu Cemâl'ciğim?

Günlerden salıydı, mevsim eylül sonları, İstiklâl caddesindeydik. O, gözlerinin akına kadar kıpkırmızıydı. Bütün bunları biliyorum da, adımın Cemâl olduğundan haberim yok.

— Be Cemâl değilim!

Diyecek oldum, tınmadı bile:

— Oyleyse Sedat'sın?

— Sedat da değilim.

Yüzüme şey-beş ama, dikkatle baktıktan sonra:

— Anladım, dedi. Nuri'sin!

Ne Cemâl, ne Sedat, ne de Nuriydim. Oysa dayatıyordun:

— Aaah Nuri ah. İnsan bu kadar vefasız olur mu? Beni nasıl unuttun? Seninle C.H.P. için az mı döğüşmüştük. DP. nin VC. lileriyle?

Delî olmak işten değil:

— Yanılıyorsunuz. Ben hayatımda CHP. nin semtine uğramadım! D rdu, düşündü:

— Haa, dedi. Pardon. Öyle ya, sen hakikaten CHP. nin semtine uğramadın. Dur dur.. CHP liyiz mi dedim? Yanlış! Canım evlâdım, sen hiç CHP. li olur musun? DP. liydik de CHP'ye karşı olan hıncımızı VC. de bileyorduk, tamam. Şimdi oldu. Gel, gel şuraya girelim de def'i gam eyleyelim sultanım!

Ben daha «Yahu ben ne DP. liydim, ne de VC. ye girdim. Bırak kolumu, ben politikayla uğraşamam. Beni benzetiyorsun!» demeğe kalmadı, kolumdan tuttu, Degüstasyona soktu:

— Gel gel gel... Bak burada da bizim gibi eski DP. li VC. liler var!

Bir de kuvvetli! Kurtulabilirsen kurtul!

Herifin aklından zoru olmalı diye geçiriyordum ki, Degüstasyonun ağırbaşlı, hafifçe loş havasını gene yava yava çnlattı:

— Vay efendim, sultanım.. neredesin yahu? Kaç vakittir hasret kaldık güzel yüzünüze, tatlı sesinize, sohbetinize...

Elimden çekti:

— Gel, gel buraya. Beyefendiye tanıdın mı?

— Yooo...

— Nasıl tanımazsın yahu? Koyu CHP. lilerdendir!

Adam da benim kadar şaşkın:

— Yoo, dedi. Ben CHP. li değilim!

Beriki hiç bozmadan:

— Canım DP. diyecektim, dilim kaydı... dedi. Gel, beyefendinin masasına sığınverelim...

İskemleyi çekip oturdu. Ben ayakta, şaşkın, ne yapacağımı bilmeden bakıyorum. Adam ufak tefek, geniş omuzlu, tepe saçları dökük, Hayretler içinde, bakıyor o da...

— ... Beyefendi çok bonkördür. DP. deyken, hani o devir bu milletin bir daha bulamayacağı, gö-

TEKİF Mİ VAR?

ORHAN KEMAL

remiyeceği bir altın devriydi ya, neyse... İşte o günlerde beyefendiyte Eminönü VC. ocağına bir girdik..

Adam:

— Yanlış yanlış, dedi, ağzını peçetesiyle silerek. Ben CHP li olmadığım gibi, DP. li de olmadım. Hele VC. ye asla girmedim. Sonra sizinle...

Sözünü kesti hemen:

— O halde MP. li olacaksınız. Osman Bölükbaşı, aaah Bölükbaşı. Ne adam birader..Ama biz!.. Biz adam olmayız!.. Garsooon!

Adamın yeniden itirazına vakit bırakmadan adamı bana övmeğe başladı:

— Tanımazsın beyefendiyi, çok bonkördür, çok cıvanmerttir. Hayri hasenatı sever. Babaları da, büyük babaları da tıpkı beyefendi gibiydiler. Nur içinde yatsınlar. Eeeh, bahk bilmezsek hâlik bilir değil mi canımın içi?

Adam elindeki çatalı bıçağı bırakmıştı.

Garson geldi.

Bizimki:

— Ne içelim? diye bana sorduktan sonra, adama döndü:

— Siz niçin bir şeyler içmiyorsunuz?

Adam kibarca:

— Öğleyin içmek mutadım değil, dedi.

— Canım evlâdım, doğru. Mutadları değildir. Bey babalarıyla bey dedeleri de öğleyin içmezlerdi...

Garsona:

— Beyefendiyi tanır mısınız?.. dedi. Tanımazsın. Sizden iyi olmasın, bu devirde çatıla çırayla aransa bu-

lunmaz. Öğleyin ağzlarına içkinin damlasını bile koymazlar ama, benim hatırım için.. Benim hatırım için zehir bile içir. Çünkü babam bey babasının can ciğer arkadaşıydı... Bize gelince... Haydi... Bir Yeni Rakı! Roka salatası, beğendili kebab, sonra da ızgara mızgara...

Beni de unutmuyordu:

— Canım evlâdım, sen ne yiyecek-

sin?

Battı balık yan giderdi, varsın in-celdiği yerden kopsu hesabı:

— Bana da Macar gulâş, dedim. O bütün bunlarla ilgili değil, bo-

yuna lâf öğütüyordu:

— ... Haa bize gelince, aramızdaki samimiyeti anlatsın işte. Hani yüzü diye değil, arkasından da da ima methü senalarımı etmişimdir (Beni işaret etti) Bilir! Hattâ az önce buraya girmeden beyefendiden bahsetmedim mi? Canım evlâdım oradadır şimdi, öğleleri içki almazlar ama benim hatırım için zehir bile içirler demedim mi?

— Bilmem?

— Nasıl bilmezsin yavrum? (O-na) Bu var ya bu? Ah bunu yakından tanısanız... Sizden iyi olmasın, dünyada... Hani siz olmasanız, ondan iyi insan yoktur ve bir daha da gelmez diye kalıbımı basabilirim! Bana döndü, şahadet parmağını tatlı bir tehditle sallıyarak:

— Seni senili... dedi. Sen adam olsan kendi meziyetlerini benden daha iyi bilirsin ama, değilsin. (O-na döndü) Bilmez efendim, bilmez! O kadar söyledim, canım evlâdım dedim, devlet malı deniz, yemiyen

domuz. Aç gözünü. Hayır. Pis bir direnişle namusluluk tasladı. Tasladı dedimse, hakikaten namusludur! Her kim ki değil der, alımı karışlarım. Buna, sana dil uzatanların vay haline. Siz benim canciğer dostlarımsınız. Yavrularım benim, evlâtlarım, kardeşlerim... Şurda kaç günlük ömrümüz kaldı? Bu dünya fâni bir dünya. Şair ne demiş? «İç, bâde güzel sev var ise akl-ü şuurun» «Dünya var imiş, yâ ki yok olmuş, ne umurun!» Efendim Yahu ya Cemâl merhum, sağ olsun, büyük şairdi. Bu mısraları bir gün Boğaz'da demlenirken bendenizin yanında yazmışlardı. Eceh dünya... Garson oğlum!

Garson içki, mezelerle geldi:

— Buyurun!

Bizimki ufak tefek adamı işaret ederek:

— Bak beyefendiye, dedi. Sigara aldıracağız!

«Beyefendi» hayretle baktı:

— Ben mi?

Beriki pişkin:

— Sen, tabii sen canım evlâdım.

Bana da bir Harman aldırırver...

— İyi ama ben sigara içmem ki...

— Bıraktın mı? İçerdin...

— Hayatımda ağzıma koymamışmıdır!

— Doğru, paşa dedelerinden nasihatlıdır.. Garson, beyefendiden parasını sonra alırsın, yahut en iyisi masraf pusulasına ilâve edersen, benim Harman'ı... Ne diyordum, sigaranın kanserle yakın alâkasından bahsediliyor. İçmemekte haklısınız ve isabet ediyorsunuz!

Gözleri birden lokanta kapısına gitti, çarpıldı sanki bir an. Nerdeyse masanın altına saklanacak. Başını öne eğerek, alçak sesle:

— Şu gelen çam yarması var ya, aman dikkat edin. Bunun kadar alçak, bunun kadar namussuz, bunun kadar rezil yoktur bu yer yüzünde. Hem biliyor musunuz? Bunun karısını da, kızlarını da, baldızını da, hattâ kaynaşasını da bizim Hidayet...

Kapıdan giren adam gerçekten iri yarı biriydi. Elleri arkasında, lokantayı gözden geçirdikten sonra masalardan birine geçip tam oturacaktı ki, bizimkine gözlük ilâşerek masamıza geldi. Elleri arkasında:

— Ulan ne geziyorsun sen burda? dedi. Ha? Palavracı!

O, yâni bizimki, derhal ayağa fırladı:

— Vay, âbiciğim, canım evlâdım benim. Gel, buyur, bak sana kimleri tanıştıracam... Garson, iskemle ver beyefendiye!

Garson koşup geledursun, bizimki hemencecik bir iskemle kaptı, ikram etti:

— Buyur aslanım, bir tanem buyur. Yahu güzel yüzüne, tatlı sohbetine hasret kaldık. Neredesin? Garson, beyefendiye bak! Tabii rakı içeceksin değil mi?

İriyârı adam masaya eğilerek, göz kırptı:

— Hesap kimden hesap?

Bizimki:

— Sana ne birader, dedi. Sana ne?.. Masamıza geldin, hoş geldin sefa geldin. Hesap bende veya bey kardeşlerimde, teklif mi var? Bunlar benim, en az senin kadar yakınım, sevgililerimdir...

İriyârı adamı işaret etti:

— Çok can adamdır. Hani beni bir gün görmese duramaz...

— Seni mi? diyecek oldu iriyârı adam.

Bizimki hemen sözü kapı:

— Kendisi eski pehlivanlardandır. Bir hanımı var, dünya ahret hemşirem olsun, eteğinde namaz kıl!.. Kızları, yavruları, hele muhterem kayıvaldeleri...

Tekrar seslendi:

— Garsooon, oğlum baksana!..

Gösterî yürüyüşü!

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları... 145 metre kısa dalgadan Bakanlıklar, 541 metre uzun dalgadan Senato Radyosu.

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular, programımıza hoş geldiniz! Bu haftaki ilk solistimiz, Senato'nun atak senatörü Mucip Ataklı... Aynı zamanda «Tabiiik» sıfatını da taşıyan ve fakat çok zamanlar tabiiiklikten uzaklaşarak arka cebinden - tabanca çeker gibi - sigara paketi çıkaran, en ufak bir tartışma sırasında politika sahnesini harp sahnesi sanarak heyecanlanan bu değerli ses ve söz yıldızımız karşınızda:

Ne çabuk değişti şu çark-ı devran,
Devrim devrim kokan yeller nicoldu?
Hedef bambaşkaydı... Netice başka...
Hedeften ayrılan yollar nicoldu?

Devirmek kolaymış, düzenlemek zor!
Yalnız beni yakar içimdeki kor!
Dünkü pembellikler şimdi koyu mor,
Bahar bahar açan allar nicoldu?

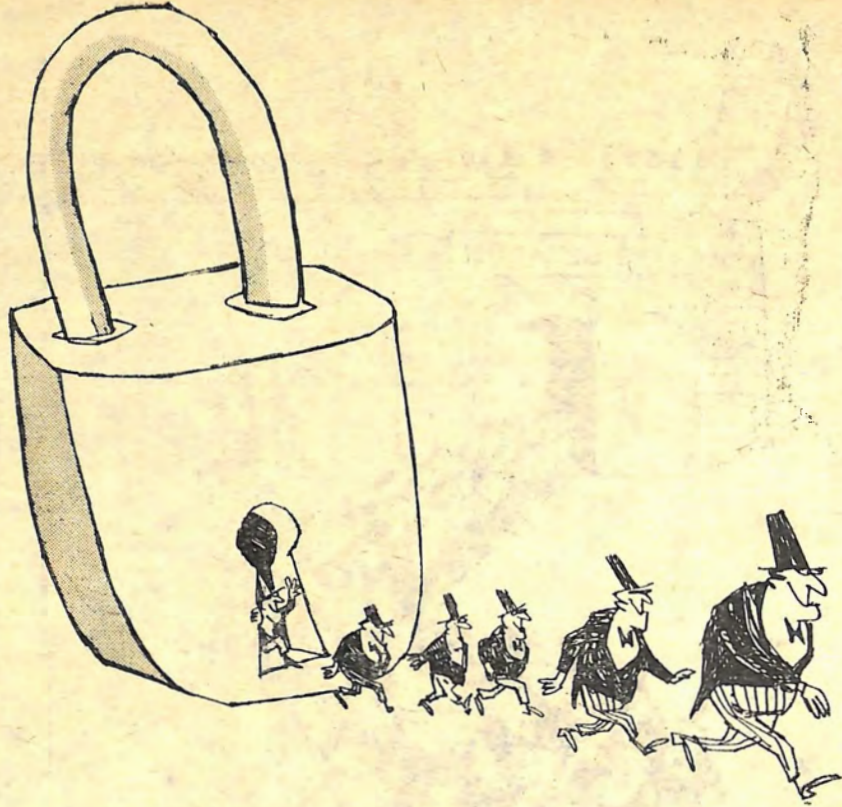
A.P. liler sıra sıra dizilir,
Biri sert konuşsa kafam bozulur!
Ertesi gün sütun sütun yazılır,
Tutunup kaldığım dallar nicoldu?

Küpe pekmez koyduk, sırke kesildi!
Dünkü gülen yüzler bugün kasıldı!
Milletçe bir daha faka basıldı!
Açılalı o güzel fallar nicoldu?

Ben bir Ataklı'yım hemen tanırılar,
Cepten mendil alsam silâh sanırılar!
Ne millettten korkar, ne utanırılar
Alevler, ateşler, küller nicoldu?

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular...
Şimdi de mikrofonu bir başka tabii senatöre bırakıyoruz. Kendine has inceliği, kibarlığı ve şiiriyetiyle şık bir salon centilmeni olan genç ve yakışıklı Muzaffer Yurdakuler, kader arkadaşı Mucip Ataklı'ya cevap verecek:

Bir parça sakın ol kader yoldaşım,
Fırtınalar geçer, yeller düzeldir.
Kuru patırdıyla menzil alınmaz,
Hedefler düzeldir, yollar düzeldir!

AF!

Üzüme.. her yazın öncesi kıştır,
Her tatlı inşin başı yokuştur,
Siyasetin rengi nakış nakıştır,
Yeşiller düzeldir, allar düzeldir!

Askerlik başka şey, siyaset başka,
Asık çehre ile koşulmaz aşka,
İpek çimenlerden geçilir köşke,
Dudaklar değişir, diller düzeldir!

Mucipsiz ataklık yapsa da sükse,
Heves nafiledir böyle bir lükse!
Eller yolumuzda kursa da ökse,
Ağaçlar bizdendir, yollar düzeldir!

Yurdakuler ilvan livan salınır,
Bir tatlı güllişle tahtlar alınır!
Zafer marşı tambursuz da çalınır,
Mızrap düzelmese teller düzeldir!

Studyonuzun son solisti eski İçişleri Bakanını Sahir Kurutluoğlu huzurunuzda:

Elveda koltuğum ben gider oldum,
Kalmanın sırrını bilemedim oyyy!
Bundan geri başım artık selâmet,
Aylar var ki huzur bulamadım oyyy!

Bir yanda Koçero, dağlarda seker,
Ben ona bop derim, o hep rest çeker!
Dağları dolaştım ben teker teker,
Yine de yerimde kalamadım oyyy!

Akşemsettin tıpış tıpış yürüdü,
Aylâ Özakar nışyan bürüdü!
Han-zâde damatla dostluk eridi,
Yüze gülem dedim gülemedim oyyy!

Sözlüklerde kaldı yalnız âşayış,
Tuzla biber ekti şu son nümâyış!
Ohmaz olsun artık böyle âlâyış,
Bu işi ben böyle dilemedim oyyyyy!

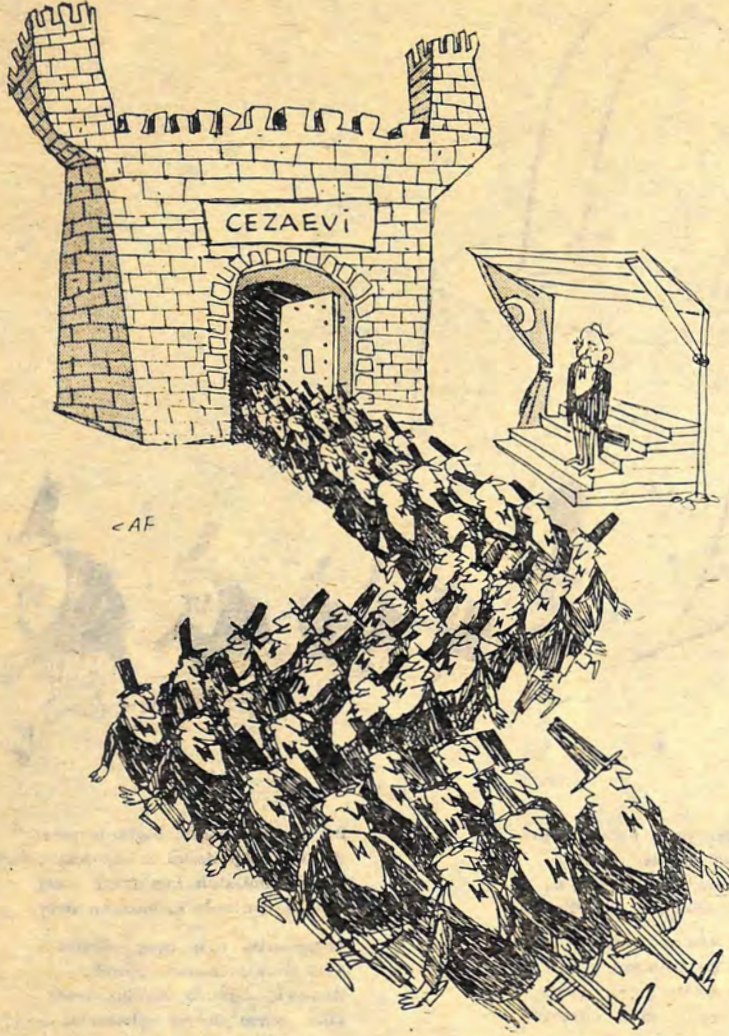
Kurutluoğlu kurutamaz batağı,
Doğu, batı hepsi haydut yatağı,
Baro'ya kuralım yine otağı,
İyi ki kaydımı silemedim oyyy!..

Pek sevgili dinleyiciler, ve pek aziz okuyucular!.. Bu haftaki konserimizi de burada kapatıyoruz. Gelecek hafta yepyeni seslerle yine huzurunza çıkmak dileği ile mutlu günler... Hoşça kalın!..

Bir polis noktasının yanındaki iki dükkân soyuldu. (Gazeteler)

— Koş ulan, polis noktası peşimizde!

Geçit resmi!

Fit!

Afrikanın ortasında, nerdeyse ormanlar ve içindkiler egemenliklerini ilân edecekler ya!.. Ededursunlar... Bir yamyamlı ülke de o moda-ya uyar...

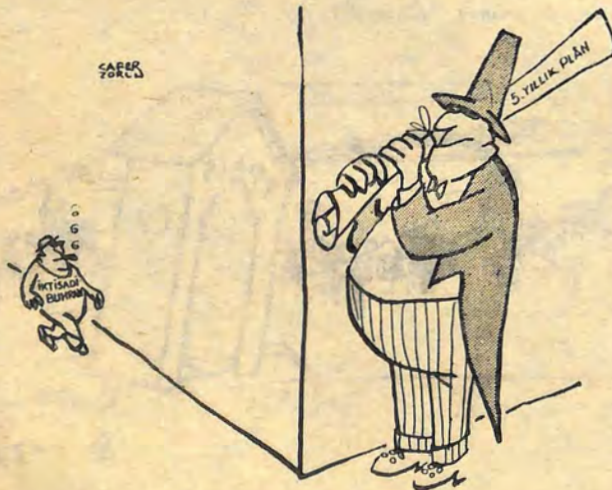
Amerikalılar aceleden o ülkeye bir Büyük elçi (orta'sı kurtarmaz) u-çurturlar. Yamyamlar da Amerika-ya...

Yamyamlar, «beyaz» elçiyi bir güzel kebab yapıp, âfiyetle yerler.

Amerika feryadede: «Tazminat tazminat... Bir milyon dolar tazminat!» diye.

Yamyamlar ülkesinden bir heyet salınır müzakereye. Heyet, işinl çabuk bitirmek istiyen cinstenmiş, sonunda şu makul teklifi yapar e-zile büzüle:

— «Efendim, biz fakir bir memketiz. Bir milyon dolar ödiyemeyiz. İsterseniz... Evet... İsterseniz... siz de bizim Büyükelçiyi yiyin de fit olalım!»

YAZISIZ

Sağ, sol —

Müjde!

Gazetelerde okuduk: Kızılaydaki son yürüyüşleri kim dağıtmış, biliyor musunuz?

Polis değil!.. Jandarma değil!.. Vali Teoman paşa değil!.. Sahir Kurutluoğlu da değil!.. Güler yüzlü, tatlı dilli, iltiyar bir Türk hanımı! Bir büyük anne!

Torunları yarindeki gençlere iki çift güzel söz söylemiş, bir kaç nasihat etmiş, hepsi tıptış tıptış evlerine dönmüşler!

Aman ne olur, şu hanımefendi bulsak hiç olmazsa içişleri Bakanı yapsak!

Kızılay gösterileri bir işe yaradı: Dairelerde çalışmazlar çalışır oldu. Müdürler, memurlarını düşünür taşınır oldu, «ilerisini» hesaplayarak... «ilerisini» onlara sual sorabiliirdi: «Bunca sene ne yaptınız, tahsisatı ne ettiniz?» diye... Onlar da, yalnız iç ve daha fazla dış seyahatlerde tüketmiş olduklarını söyleyemezler ya o meşhur «tahsisatı»!..

Kızılay gösterisinde birşey, daha doğrusu bir kişi gözümüne çarptı. Onu bulup «başbaşa, gözgöze» «sohbetleşmek» isterim...

— Bana boşuna mı Ri

Liba kuşatıldık!

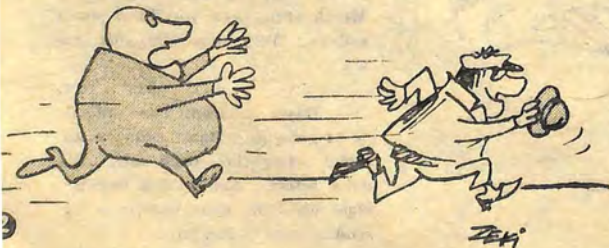
Fark!

ay!

Bu orta boylu, beyaz kazaklı bir gençti... Karışmıyordu «göstericilere». Ufak el hareketleriyle, kafa oynatmalarıyla onlara «Yön» veriyordu. Hattâ, tezahürat-zede gazetelerden biri önünden geçecekti «göstericiler» başlarını çevirmeden de... O beyaz kazaklının gönlü nedense bunca kayıtsızlığa katlanmadı... Nerede bulduysa o yoklukta o taşı, ufacık bir taş fırlattı idarehanenin camına... Fırlatış o fırlatış, «kalabalık» idarehaneye saldırdı!.. Ata sözlerimizin «ummadık taş» ıydı bu minnacık taş!

«Bir ayı kaçırdığı kızı ininde üç gün armutla beslemiş ve kılına bile dokunmamış!»

Bu haberde şaşılacak bir taraf görmedim. Ayı bu!.. İnsan değil ki dağa kaldırdıktan sonra önce ırzına geçsin, sonra da bel kemeriyle boğup bir çukura atsın. Müsaade ederseniz ayıların insanlardan bu kadarcık bir farkı olsun elbette!..

r Hüsnü demişler!

Gümüşpala — Haydi çocukları sevindiriyor fırıldakçiii!

İlerleme!

Yakup Kadri Karaosmanoğlu da Halk Partisinden istifa etti... Fikret'in bir ştirini hatırladım:

Sen de gittin.. Senin de arkandan...
Ağladım, ağladım...

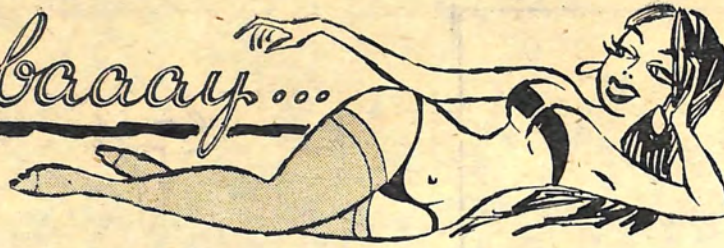
Hayır, ağlayan yok. Üstadın iki ay önce yazdığı mektuba cevap bile vermeyen sayın Paşa'mız, sadece: «Çok üzıldüm» demiş...

Eh, bu da az terakki sayılmaz. Eskiden: «Uğurlar olsun» derlerdi!

YAZISIZ

Bay, bacay...

Saat : 14.30
— Ben bildiğiniz kızlardan değilim. Çok rica ederim beni rahatsız etmeyin. Ben aile kıyım!..

Saat : 14.35
— Aaaa!.. Ne şımarık şeysiniz Al-laşkına!.. Yapmayın diyorum size; gelmeyin benimle!.. Siz her rastladığınız kızın böyle peşine mi düşersiniz?..

Saat : 14.37
— Pes doğrusu!.. Böylesine de hiç rastlamadım. Ne yüzüz şeysiniz siz ayol?.. Erkek dediğin biraz gurur sahibli olmalı!.. Sizde ne gururun, ne de erkekliğin zerresi var!..

Saat : 14.39
— Bu kadar inatçısını da hiç görmedim!.. Kuzum siz yakışıklı oluğunuza mı güveniyorsunuz?.. Öyleyse aldaniyorsunuz. Belki sevimli bir erkeksiniz. Ama ben her sevimli erkeğe peki diyecek kızlardan değilim, anladınız mı?.. Son defa ihtar ediyorum size, lütfen beni rahat bırakın!..

Saat : 14.41
— Ne malûm?.. Ne malûm efendim niyetinizin ciddi olduğu?.. Ben sizi tanımıyorum ki!.. Hem niyetiniz ciddi ise annemle konuşmanız lâzım, benimle değil!..

Saat : 14.43
— Evimizin adresini mi?.. Size ne evimden?.. Haaaa.. Sahl annemle konuşacağınız değil mi?.. Ama annem şimdi evde yok ki!..

Saat : 14.44
— Mademki ısrar ediyorsunuz,

veriyim adresi!.. Ama böyle sokak ortasında bir gören olursa bizi?.. Şu tarafa doğru yürüsek.. Yahut da siz önden gidin!.. Ben size yetişirim ilerde!..

Saat : 14.46
— Hiç farkında değilim, bu sokakta da pastahane var mıymış?.. Birşey soracağım size: Siz beni daha önceden tanıyor muydunuz?.. Hayır mı?.. Ama ben sizi bir yerden görmüş gibiyim.. Tipliniz hiç yabancı değil bana!..

Saat : 14.50
— Çikolatalı kremaya bayılırım!.. Fakat çabuk getirse bari garson. İnanın ki ilk defa böyle bir yerde bir erkekle oturuyorum. Kapıdan bir tanıdık girecek diye ödüm kopuyor!.. Siz âilemi bilmezsiniz.. Çok mutaassıptır.. Bilseler ki tanımadığım bir erkekle böyle bir pastahane köşesindeyim, annemin yüreğine i-ner.. Hele babam.. Söluğu hapishane-nede alır!.. Ablamı hiç sormayın!.. Despot mu, despot!..

Saat : 14.55
— Vallahi korkuyorum burada!.. Aksine de bugün çok kalabalık!.. Bak şu karşı masadaki adama, nasıl da dik dik bakıyor!.. Babamın bir arkadaşıdır belki.. Ya söylerse?.. Ya duyarsa babam?.. Nolursunuz kalkalım buradan.. Ne yapıyım, alışmamışım böyle yerlere!..

Saat : 14.57
— Bilmem ki?.. Yakın mı bahsettığınız yer?.. Saat de üçe geldi. E-ve geç kalırsam sonra?.. Taksii ile

beş dakika mı sürer?.. Yalnız size ait bir yer mi?.. Yoksa başka arkadaşlarınız da var mı?.. Pekiyi ama müsaade edin de şu güneş gözlüğümü takıyım!.. Her intimale karşı ne olur ne olmaz!..

Saat : 15.00
— Belki acı konuştum size karşı ilk önce!.. Ama haklıyım değil mi?.. Yemin ederim ki ilk defa böyle bir teklifle karşılaştım!.. Tabii niyetinizin ciddi olduğunu bilemezdim ki!.. Bu devirde niyeti ciddi olan erkek mi var?.. Ufff, elimi fazla sıkımayın!.. Şoför dikiz aynasından görür sonra!.. Eğer tesadüfen babamı da tanıyorsa hâpı yuttuk!.. Babam üzerime erkek sineğin konduğunu görse ölümü göze alır.. Ama haklı tabii!.. Nâmus meselesi!.. İnsan ne için yaşar.. değil mi şekerim?.. Uuuff!.. Elimi fazla acıttıyorsunuz. Daha çok uzak mı gldeceğimize yer?.. Keşke ev adresimi pastahane yazsaydım, geç kalacağım!..

Saat : 15.10
— Sormak ayıp olmasın ama burada tek başına mı oturuyorsunuz? Çok şırın bir yer!.. Garsoniyer mi dediniz?.. Çok şakacısınız!.. Hic de garson evine benzemiyor!.. Sahl!.. Hâlâ kim olduğunuzu söylemediniz!..

Saat : 15.13
— Yapmayın kuzum Allahaşkına!.. Bunun için mi getirdiniz beni buraya?.. Şu anda kimbilir hakkımda neler düşünüyorsunuz?.. Ama şunu

iyi bilin ki her kuşun eti yenmez!.. Ben öyle bir bakışta tavlancak kızlardan değilim!.. Çekin elinizi lütfen!.. Nolursunuz çekin diyorum size!.. Parmaklarınız avuçlarıma değince fena oluyorum!.. Kalbime baksanıza nasıl atıyor!.. Ufff acıtmayın göğsümü diyorum size!..

Saat : 15.15
— Kimbilir bu güzel sözleri kaç kadına söylediniz?.. Beni de o budalalardan biri sanıyorsanız aldanıyorsunuz!.. Teşekkür ederim, muz ilkökü değil mi?.. Sıkımayın kolumu öyle, ne olur?.. Etim çok nazlıktır benim, hemen çürüyüverir!..

Saat : 15.20
— İnanın ki ilgisizlikten değil, dil alışkanlığı!.. Herkese birdenbire «Sen» diye hitap edemem!.. Babama bile siz derim. Tabii babam değilsiniz!.. Ama hemen olmaz ki!.. Aışmalıyım bir parça size.. Ayyy! çok yaramazsınız!.. Şu ellerinize söyleyin de biraz uslu dursun!..

Saat : 15.21
— Boşuna uğraşma açılmaz!.. Çengelli iğne var içerde!.. Şimdiki fernuarlar da bir türlü tutmuyor!.. Dur ben çıkariyim, koparacağın avol!.. Dur biraz!.. eteğimi yeni aldım doğrusu, buruşmasını istemem. Bir askı yok mu?..

Saat : 15.22
— Çorapları da mı?.. Onun sana ne zararı var?.. Ne demek estetik güzelliği?.. Peki peki!.. bırak da ben çıkariyim!.. kaçıracağın!..

Saat : 15.23
— Senin kadar güzel öpen bir erkeğe ilk defa rüşüyorum. Tıpkı İspanyollar gibi öpüyorsun hayatım!.. Ah ne bilmişsin sen!..

Saat : 15.25
— Canım benim!.. Hayatımın!.. Ruuuuuuum!.. Tatlımın!.. Erkeğim!.. Sevgililililil!.. Birtaneecem!..

Saat : 15.45
— Çok fenasın!.. Kulaklarını çekmeli senin!.. Lütfen tırağını ver!.. Aaaaa!.. Sutyenimin askısı da kopmuş!.. iğne iplik bulunur herhalde!..

Saat : 16.00
— Çok mers!.. Sığara içmesini bilmem ki!.. İlk defa içeceğim!.. Ama, hayır hayır!.. içmiyorum sığaram, küsim sana!.. Hâlâ kendini tanıtmadın!.. İsmi bile söylemedin!.. Ne ehemlinyet var olur mu? İnsan yedilgi yemeği bile merak eder!.. Bak saat de dörde gelmiş!.. Ne çabuk geçti vakit!.. Buralarda telefon var mı şekerim?.. İşte buna sevindim!.. Müsaade eder mışın bi telefon edim!..

Saat : 16.15
— Alooo!.. Anne sen misin?.. Ben mi!.. şey!.. Berberden arıyorum!.. Evet berberden!.. Çok kalabalık!.. Bugün yetişmez diyorlar!.. Merak etme!.. yok yok, biraz sonra gelir!.. Pekli anneciğim, gile güle!..

Saat : 16.45
— Haydi şekerim, bana müsaade et gideyim!.. Haaa, evimizin adresini istemiştin değil mi?.. Bir daha sefere!.. Geç kaldım bugün!.. Hem niyetimin ciddi olduğunu öğrendim artık!.. Bay-bay!..

Sibel MELİŞ

— Bırakın beni!.. Evliyim ben!..
— Üzülmeye güzellim, biz de evliyiz!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Taş ve Gül!

New Orleans'lı zengin bir Amerikalı misafirine evini gezdiriyordu. Vitrinlerdeki antika eşyaları seyrederken misafirin gözüne bir taş, bir de kuru bir gül ilişti. Bunların ne olduğunu sorunca Amerikalı anlattı:

— Bir gece ormandan geçerken bir zenci kafama taş atmıştı; bu o taştır!..
— Peki ya gül?..
— Güllü o zencinin mezarından kopardım.

— Terbiyesiz, utanmaz, yalancı... Herkese oğlumun senden olmadığını söyleyeceğim!..

Tik

Adam, genç yaşında ölen sevgili karısının cesedi üzerine eğilip ağlayarak:

— Sevgilim, diye inledi; böyle ne kadar güzelsin, hele yüzündeki tik de kaybolunca bir meleğe benzemişsin!..

Sürpriz

İki kız arkadaş yolda karşılaştılar:

— Evleniyorum şekerim, dedi biri; haftaya nikâhım var!
— Öyle mi? Çok iyi. Nişanlın kimbilir ne kadar seviniyordur.
— Pek değil!.. Zira babasıyla evleniyorum!..

— Galiba çevrildik!..

Askerlik arkadaş

Biri, arkadaşlarına anlatıyordu:

— Ah! Ah! Siz benim askerlik arkadaşım Raymond'u tanımazsınız. Çok candan bir çocuktu. Bir dediğimi iki etmez, yedigimizi içtiğimiz ayrı giderdi sadece. Atış taltimlerinde başına bir elma kor giyom - Tel'in oğlu gibi karşımda dururdu. Kahraman Raymond! Yaşasa şimdi otuz yaşında olacaktı.

Kaç?

Bir Belçikalı bir turizm bürosuna girip izahat istedi:

— Bu yaz bir ay kadar Cote d'Azur'e gidip kalmak istiyorum. Karımla beraber gideceğiz, bu seyahat bana kaç mal olur acaba?

Ajan şöyle bir düşündü, sonra:

— Elli bin frank! dedi.
— Ne, bu kadar pahalı demek... O halde yalnız gitmem lazım gelecek...

Turizm ajansı, mânalı bir gülümseyişle:

— Yalnız giderseniz, dedi, yanınıza en az yüz bin frank almalısınız...

Hangi elle

Behruz Ağa'yı Şiraz yolunda bir güzel soymuşlardı. Bir ahbabı sordu:

— Peki kendini müdafaa edemedin mi?

Behruz Ağa öfkelenmişti:

— Hangi elle müdafaa edebirdim ki? Bir elimde kılıcım, öbüründe tabancamı tutuyordum!..

Otelde

İskoçya'da, Edimburg'taki bir otelin sahibi etrafı teftiş ederken, kat hizmetçisinin koridorunda bir kapının önünde ayakkabıları temizlediğini görüp ona çıkıştı:

— Ben size kaç defa ayakkabılarınızı koridorda temizlemeyin, a-lın aşağı götürün demedim mi?
— Evet efendim, ama bu ayakkapıları alıp götürmeme imkân yok!..

— Niçin?
— Zira, bu müşteri çok meraklı birisi... Ayakkabılarının bağlarını kapının arkasına çekip bağlamış.

Nasıl düşmüş

Genç kadın koşarak odaya girdi ve kocasına:

— Çabuk yetiş, diye bağırdı; Jack dizlerine kadar helâ çukuruna düştü!..

Adam biraz öfkelenmişti:

— Beni neden çağırıyorsun canım? Koca çocuk kendi kendine çıkamaz mı oradan...

Kadın tekrar:

— Sana anlatamadım galiba dedi: başaşağı düştü!..

Süt

Aptalım biri çiftliğe gellip çiftçiyi:

— Ben der, bir litre inek sütü istiyorum, verir misiniz?

Çiftçi:

— Hayhay, diye cevap verir, yalnız, bu kaba koyacaksınız almaz, çok küçük zira...

Aptal elindeki kabı evirip çevirdikten sonra:

— Öyle mi? der. O halde bana keçi sütü verin.

Deha

Bir Teksaslıya sordular:

— Sizce deha irsi midir?

Şu cevap verildi:

— Vallaha bilmiyorum; henüz hiç çocuğum olmadı!..

Briç

Teksas'ta dört kovboy oturmuş briç oynuyorlardı. Bill - herkes gibi - hile yapıyordu. Fakat oyuncuların biri bunun farkına vardı ve elinden kâğıtları attı. Partneri sordu:

— Ne oldu?

— Bill demin manşeti arasından bir as çıkarıp kâğıtları arasına karıştırdı!..

— Allah Allah, bunda kızacak ne var. Oyun sırası ondaydı!..

— Fena zamana rastladınız. Karımın terzisinden geliyoruz!..

Hangisi?

Bulgaristan'da bir okulda öğretmen talebelere soruyordu:

— Elinizde dolu bir tabanca ve karşınızda Truman ve Stalin var; hangisine ateş edersiniz?

Öğrenci sordu:

— Siz olsanız hangisine ateş edersiniz öğretmenim?

— Trumana tabii!..

— O halde benim seçme yapmama ihtiyac kalmıyor demektir!..

Acaiplik

Bir müşteri elleri üzerinde yürüyerek bardan içeri girdi. Bir kaç perende attı, sonra tezgâha yaklaşıp bir viski istedi. Barmenin getirdiği içkiyi şapkasına doldurdu ve çıkıp gitti. Biraz ilerden manzarayı hayretle seyreden diğer bir müşteri barmene:

— Çok tuhaf bir adam! dedi. Siz de öyle bulmuyormusunuz?

— Hayır! Niçin?

— Aman nasıl olur, bu adamda hiç bir acaiplik görmediniz mi?

Barmen biraz düşündü, sonra:

— Evet, dedi; haklısınız! Her zaman beyaz şarap isterdi, bugün viski ısmarladı.

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 44 —

Taş değilim ya, okadar hengâmeyi görünce ben de sinirlenmiştim; uykusuzdum, sabaha kadar kirpiklerimi kavuşturmamıştım: yatağın içinde çırpınıp durmuştum. Fakat her nedense vücudunda yorgunluk, bitaplık eseri yoktu.

Tuhaf değil mi, asabî ve muztarip te değildim. Sanki Fenerbahçe'deki o rezaletlere şahit olan bir başkası. Bilâkis gülüyor, Ebuzarif beyin maskaraca kaçıını, gözümlün önüne getirerek, kahkahalar atıyordu.

Peşkiircibaşının oğlunun yazdığı o pusulaya da hiç ememmiyet vermemiştim. Araba karşı gözdağı olduğu apaşıkare idi; palavra olduğu meydana idi.

Zaten, yukarıya mensup kimselerin, karşılarındakini altedecek baş silâhları malûm;

(Erbabı mefsadettendir, Avrupa'daki firarîlerle münasebeti vardır) lekelerini sürmek; hemen kolu kanadı haraketsiz bırakıp, tepeye binmek.

Meğerse yanılyormuşum; işin ehemmiyetini anlıyamamışım; gafil avlanmışım.

Vaka gecesinin ertesi sabahı, erkenden uyanmıştım. Kanarya, Agavni uyuyorlardı.

İspirto lâmbasını yakıp çaydanlığı üstüne koymuş, pencerenin önüne geçmiştim. Ebuzarif beyin pencerelerine bakarak, dün akşamki komediyı gözümlün önüne getiriyor, deliler gibi, kendi kendime gülüyordum.

Kart arap, hiç değilse artık beş on gün semtimize uğrıyamaz, yüzümüze bakamaz, başımızı rahat bırakır, biz de biraz nefes alırsız diye sevinç içindeydin.

Necatın başımızdan gitmesi, sersemce hallerinden, ekşi suratından kurtulmamız da bir nimetti.

O meş'um gecenin ertesi sabahı, saat bir, bir buçuk suları, aşağıki antre kapısı, hızlı hızlı vuruldu.

— Biraz kapiya gelir misiniz? diye kısıkça bir erkek sesi, arabacı deli İbrahim'in sesinin notası.

Evvelâ aldırış etmedim. Kapı daha şiddetli vurulmağa, kısık ses, daha yükselmeğe, (bu evde kimse

yok mu be?) diye sertlenmeğe başladı.

Pencereden başımı uzattım. Mor fesli, külhanbeyi kılıklı, kapı gibi bir adam; hiç bilmediğim, tanımadığım, yüzünü görmediğim bir kimse.

Kapıyı âdeta tekmeliyor, ev sarsılıyor, pencerelerin camları oynuyor.

Sabah sabah, bu herif te nereden çıktı?.. Kimin nesi? derken:

— Hepiniz mi zıbardınız? Duyuyor musunuz be? diye bir sayha...

Hemen yastık örtüsünü başıma alıp aşağıya indim. Kapıyı aralayıp, bir hizmetçi tavrı takınarak, sordum:

— Hanımlar uykuda; ne istiyorsunuz, kimi istiyorsunuz?

— Uyku sırası değil, çabuk hepsini kaldır; haydi fırla; lâla paşa eğlenmeğe gelmedik, müstacel vazifemiz var; zabıta memuruyuz.

Mesele derhal kafama dank demişti.

Kapıyı kapayıp duvara tutundum. Sanki o saniye gözlerime perde inmiş te her taraf zifiri karanlık olmuş; kulaklarımın uğultusu beynimin içini oycak.

Dışarıda kalın, kısık, öksürüklü, peltek, müteaddit sesler birbirine karışıyor.

— O hergeleyi elime geçireyim, gözbebeğinin kandilinden başlayıp, ağzının tahtaboşuna, avurdunun

kerevetine kadar sıralamazsam bana Deli Şakir demesinler...

— Andavallı yavaş konuş, hırboğun sırası değil, veledi tüydürmiyelim...

— Leylek Tahsin be, şıbdı:kları koltuğa alıp, kurtindili fırla; kapı açılıyor, Hacı beyi çağır!

Düşe kalka, tıkana tıkana, kendimi yukarı attım; Kanaryayı uyardırdım.

Daha ağzımı açmadan, perişan halimi, kül gibi benzimi görür görmez Kanarya işi anlamıştı.

— Aman sus, şimdi külçe kesileceğim. Gördün mü şimdi olanları, o ayağı dağlanası, düztaban oğlanın yüzünden başımıza gelenleri?.. Diye dövünürken, birden kendini topluyarak yatağından fırladı.

Sandalyanın üstündeki tabakadan hemen bir cigara yakarak, kaşlarını çatıp gözlerini bir iki oynatarak:

— Hiç korkma, zerre kadar yüreğini oynatma, dedi. Çiğ yemedik ki karnımız ağrıyacak. Dişini sıkıp hiç orali değilmiş gibi bulun, evvel Allah ben buradayım.

Yüzü bile gülümseyerek, derhal aynanın önüne seğırtti:

Aşağıda, kapı güm güm vuruluyor:

— Akşamdan kalma mısınız, ayılsanıza be karılar!.. Bu evin erkeği yok mu, çabuk buraya gelsin!.. Bir dızgalı varmış, nerede o moruk?.. Açın şu ölüsti kınahı, yoksa ka-

pıyı şimdi arkasına devireceğiz!... gibi inceli kalınlı sesler birbirine karışırken, Kanarya, acele acele yüzüne pudra sürmekle, gözlerine sürme çekmekle meşgul...

Bu sefer, aralarda iki tekme, top gibi patlıyarak, koca evin temellerini sarsınca, Kanarya, artık dayanmayıp kendini pencereye attı, seslendi:

— Beyler, bir dakika müsaade, şimdi geliyorum; başörtümü, maşlahımı örtüyorum. «Kahkahaya karıştırarak «Ayol beycağızlarım, hepiniz biraderim yerindesiniz, fakat ne de olsa namahremsiniz. Yanıza başı açık gelip günaha mı gireyim a kardeşler?..

Mani söylüyormuş gibi, nağmeli bir ses:

— Cart kaba kâğıt, bu fiyakalı söze bittim.

Öksürüklü, tükürüklü başka bir ses:

— Vay günahıtan. korkan vay!... Antika bize numara yapma; dolma yutacak enayi değiliz!

Arkasından, çatlak, pepece, âml-rane bir kumanda:

— Ulan Leylek Tahsin, çşeoğlu eşek herif, gürültüyü kes, patırdı yok.

Kanarya, tuvaletini bitirmiş, viyole lâvantasını bile sürmüştü.

Pembe bürümcük başörtüsü ile, kahverengi sırmalı maşlahı örtünürken, çapkınca, bir gözüni kırparak:

— Vakit geçirme, hemen sen de derlen toplan, adamakıllı süslen; anlarsın ya... diyerek, 18 yaşında bir civan gibi, hoplaya hoplaya, merdivenden aşağı kendini verdi.

Terliklerini çıkarıp merdivenin üst başına koşmuş, aşağıyı dinlemeğe başlamıştım.

Kanarya:

— Beyefendiler, bey biraderler, saf geldiniz, safalar getirdiniz!.. diye pürneşe, kapıdakileri misafir odasına aldı.

Misafir odası, benim odamın altındadır. Zaten her tarafım bırakmış, dizlerim titiyor, dokunşalar yıkılacağı.

Kuru yere, olduğu gibi uzandım, kulağımı yere koyup aşağıda olan lâfları dinlemeğe koyuldum.

Dişsiz ağızdan çıkar gibi, pepe, yayık bir ses, her halde âmirleri olacak, hiddetli hiddetli söyleniyor:

— Hanım, yârenliğin sırası değil, vazifemiz pek mühim ve müstaceldir. Evvelâ şu katırı getir; saniyen evin içinde kaç kişi iseniz, hepsi karşıma gelsin!..

Kanaryanın şakrak bir kahkahası daha işitildi:

(Devamı var)

— Ben sana yağmur yağacak, şemsiyeni al demedim mi?..

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

CANAVAR ! TEKMELE-
DİN BENİ HA ?..

ALFRED BİRDENBİRE PEN-
CEREYE DOĞRU FIRLA-
YINCA, PİKO ANA BACAĞI-
LARINA SARILARAK ONU
YAKALAMAK İSTEMİŞTİ !

— 57 —

— «Ben de seninle konuşabili-
ğim için çok mesudum.»

— «Yarın kaçta buluşuyoruz...»

— «Saat beşte büronun önünde...»

Barbara onu kapının önünde bek-
lerken görüyordu. Kalbi saadet ve
heyecanla çarpıyordu artık. Sidney,
«Artık işin başına dönmem lâzım»
dedi. «Sesini duymak istemişim.»

— «Haydi git de çalış artık.»

— «Sen de öyle.»

Barbara telefonu kapadıktan son-
ra bir an kılmadından oturdu. Ko-
nuşmalarını düşünüyordu. Fakat
mühim olan Sidney'in söyledikleri
değil de. sesinin tonuydu. Bu seste
sevgi vardı hakiki sevgi. Gayet meş-
gul bir erkek, bütün işini gücünü
bırakıp, sırf sesini duymak için ona
telefon etmişti. Bunu istediği için
yapmıştı. Gün bir an durmuş, son-
ra tekrar devam etmişti. İşte bu
bir anlık tevakkuf dünyalara bedel-
di. Barbara, Sidney'in de aynı şe-
kilde düşündüğünü hissediyordu. Artık
yazı makinesinin basısına geçe-
rek genç kızların cildi hakkında
yazı yazmak hiç de güç gelmeyecek-
ti ona. Zavallı, sivilceli, aşağılık
duygusuna kapılmış genç kızlar da
sevilmek istiyorlardı. Zaten herkes
de sevilmek istemiyor muydu?

Persimbe akşamı, âni bir sağanak
caddeleri yıkadı ve serinletti. Bar-
bara bürodan çıktığı zaman sırtında
yazın başlangıcında aldığı fakat hiç
giymediği kırmızı keten bir elbise
vardı. Genç kadın iyice «Wonder-
ful» parfümüne de bulanmıştı. Ya-
rı şaka, yarı ciddi... Zira o firma
Sidney'in müşterilerinden... Ve
genç kadın bu kokuyu hakikaten de
seviyordu. Bir akşam evvel saçlarını
yıkamıştı, bukleleri pırl pırlıdı. Se-
ma ise masmaviydi... Sokak serin
olduğu için bara gidinceye kadar da
yüzü gözü birbirine karışmıyacak-
tı. Kalbi de öyle çarpıyordu ki...
Sidney ona yaklaşıp, kolundan ha-
fifçe tuttuğu ve taksiiye bindirdiği
zaman genç kadın sanki onunla bir
kaç değil de bir çok defalar böyle
gezmeğe gitmiş gibi bir hisse ka-
pıldı

— «Elbisen çok güzel.»

— «Yeni...»

Taksidi adam yine yan dönerek
onu seyre koyuldu, fakat eskisi
gibi fazla uzakta oturmuyordu bu
defa. Barbara onu gördüğüne o ka-
dar memnundu ki. Sidney'in yan-
ında kendisini o çok rahat his-
sediyordu. Genç adam, «Ne düşünü-
yorsun?» diye sordu.

— «Her çift ilk defa buluştuk-
ları zaman, kendilerini ikinci ran-
devularındaki kadar rahat hissetse-
lerdi diye düşünüyordum. O zaman
başlangıçtaki şüpheler, anlaşmaz-
lıklar ortadan kalkmış olurdu. Bi-
liyorsun ya, biz de ilk defa kok-
teyl içmeğe çıktığımız zaman az
kalsın aynı şey olacaktı... Ama ikin-
ci randevudan başlasaydık, o zaman
da geçen salıyı yaşamamış olur-
duk.»

— «Geçen Noel seni davet ettiğim
zaman teklifimi kabul etseydin. O
zaman birlikte aylar geçirmiş olur-
duk.»

Barbara, «Biliyorum,» dedi. «Fa-
kat o zamanlar başkaydım.»

— «Başka mı? Nasıl?»

Genç kadın güldü. «Belki daha
akıllıydım.»

— «Veya daha meşguldün.»

— «Sen de her sözü bir iltifat
haline sokmasını biliyorsun.»

Kulaklarına şiddetli bir müzik
sesi çarptı. Gayet aydınlık olan lo-
kantanın duvarlarında resimler, ma-
salar da çiçekler ve okunmayacak
bir yazıyla yazılmış Fransızca lis-
teler vardı.

Metrdotel, «İki kişilik masa mı
efendim?» diye sordu. Sidney eği-
lip Barbara'ya baktı. Sonra birden-
bire; «Evvvelâ barda bir içki içe-
lim,» dedi.

Barın kırmızı deriden, yüksek,
kaygan sandalyelerine oturdular.
Barbara gözleri Martinisinde, «Bel-
ki kaçırdığımı zannedeceksin ama,»
dedi. «Benim canım burada yemek
vemek istemiyor. Kusura bakma.»
Genç adam ayağa kalkmıştı bile.
«Gel, gidelim.»

Sokakta; o yumuşak, mor ala-
ca karanlıkta Barbara biraz ken-
dine geldi. «Bilmem neden ama...»

Sidney, «Lokanta fazla ışıklı ve
gürültülüydü,» dedi. «Bize göre de-
ğil orası. İçeri girer girmez bunu
anladım.»

Arabadan inince Sidney:

— «Biraz yürüyebilir miyiz?» di-
ye sordu.

Genç adam Barbara'yı himaye
etmek istemiş gibi bir tavırla o-
nun koluna girdi. «Aç mısın?»

— «Hayır. Ya sen?»

Sidney, «hayır» makamında başını
salladı.

Doğuya, nehre doğru yürüdüler.
Arada sırada önlerinden geçtikleri
lokanta ve barların kapısı açılıp,
dışarıya iyice doymuş ve içki içmiş
neşeli guruplar çıkıyordu. Barbara,
«Tabii,» diye düşündü. «Persim-
be Hizmetçilerin izinli olduğu ak-

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SÜVEREN

şanı.» Diğer insanların âdetleri,
evleri ona ne kadar da uzak gö-
rünüyor. Yavaş yavaş manzara
değişmeğe başladı, ofis binalarının,
lokantaların yerini eski apartman-
lar aldı. Sonra bunlar da yerleri-
ni şık, lüks binalara bıraktılar. Bi-
raz ileride kaldırım ve parmaklık-
lar vardı. Bunun önüne banklar
konmuştu. Arkada ise nehir ağır
ağır akıyordu. Tâ ilerlerde karşı sa-
hilin ışıkları suya vuruyordu. Yan-
yana parmaklığa dayandılar. Sidney
bir onun ve bir de kendisi için iki
sigara yaktı.

Barbara, «Ne garip,» dedi. «New
York'da oturuyorum, ama buraya
hiç gelmemişim.»

— «Ben de senelerdir bu tarafla-
ra gelmemiştim.»

Genç kadın dönerek, parmaklığa
arkasını dayadı, başını kaldırarak
apartmanlardan sızan ışıkları sey-
re koyuldu. Yukarıda, yirminci katta-
ki terasda birileri vardı. Bulurdu-
ğu yerden bunlar siyah birer nok-
ta gibi gözüküyordu.

Sidney'in yanında, hayatında his-
setmediği bir saadet duyuyordu Bar-
bara. Buna rağmen yine de mem-
nun değildi. Sanki içinde ikinci bir
şahıs vardı, dışarı fırlamak için
çırpınıyordu. Nehrin yanında koş-
mak koşmak, veya suya atılarak
karşı sahile yüzmek... Daha doğ-
rusu Sidney'in boynuna sarılarak
kendisini asla terketmemesini söy-
lemek istiyordu... Fakat bunlardan
hiç birini yapamadı. Sadece tekrar
dönerek, sigarasını suya fırlattı.

Genç adam, «Gidip caz dinlemek
ister misin?» diye sordu.

— «Sen istiyor musun?»

— «Hayır.»

Sidney Barbara için bir sigara
daha yaktı. Bir müddet konuşmadı-
lar. Birbirlerine dokunmadan, ne-
re bakıyorlardı. Nihayet genç ka-
dın, «Nem var bilmiyorum,» dedi.
«O kadar sinirliyim ki. Sidney
sigarasını suya fırlattı, Barbara a-
teşin karanlık gecede yaptığı kü-
çük kavis seyretti. Gecenin sıcak
olmasına rağmen dışlarının birbiri-
ne vurmasına, tepeden tırnağına
kadar titremesine sebep olan o vü-
zumsuz, rahatsız edici hisleri unut-
mak için sigarayı seyretnesi, ateşe
dikkatle bakması lâzımınmış gibi ge-
lmışti ona. Sonra Sidney ona soku-
larak, kolunu beline doladı. Bir
şeyler istemiş gibi değil de, daha
ziyade Barbara'yı himaye etmek
arzusundaymış gibi bir tavırla...
Barbara yüzünü Sidney'in ceketi-
nin yakasına dayadı. Yanağının al-
tında genç adamın kalbinin çarptı-
ğını hissediyordu. Sidney uzun
müddet ne kılmıydı, ne de konu-
ştı. Barbara da öyle...

Sonra genç kadın uzanarak Sid-

ney'in beline sarıldı. İçten içe hem
ağlamak ve hem de gülmek isti-
yordu. Tek kelime söyleyecek hal-
de değildi. Titrediğinin de farkın-
daydı.

Sidney şefkatle, «Bütün gece bu-
rada duramayız,» dedi.

— «Öyle...»

Fakat her ikisi de yerinden kımlı-
damadı. Nihayet Sidney, «Böyle ola-
cağımı tahmin etmişim,» dedi.

— «Senin için hakikaten böyle
mi?»

— «Ya senin için?»

— «... Evet...»

Barbara o zaman başını kaldırarak
adama baktı. Sidney eğildi ve
onu öptü. Genç kadın o zamana
kadar, zamanında kocasını bile o-
nun gibi öpmediğinin farkındaydı.
Sanki Sidney'in bütün nefesini ci-
ğerlerine çekmek istiyordu, aksi
takdirde boğulacaktı. Sidney ona o
kadar sıkı sıkı sarılmıştı ki, Bar-
bara'nın kaburgaları acıyordu. Fa-
kat genç kadın bunun da pek far-
kında değildi. Bu acı da duyduğu
zevkin bir parçasıydı âdeti. Sidney
yana doğru bir adım attı ve bir
banka çökercesine oturdular. Kolları
hâlâ birbirlerine dolaylıydı, du-
dakları da ayrılmamıştı. Barbara
nefes aldığı duydum? Yoksa bu Sid-
ney miydi? Nefesleri arasında bir
fark yoktu artık. Sidney onun boy-
nunu, ensesini, kulağını öpüyordu.
Sonra biraz geri çekilerek Barbara-
nın yüzüne baktı. Çehreleri arasın-
da sadece bir kaç santimlik bir
mesafe vardı. Genç kadın Sidney
in konuşmadan evvel dudaklarını
kırmıladığını gördü. Sanki adam
güçlülük konuşabiliyordu.

Sidney, «Burada daha kalırsak bi-
zi serseri diye yakalayacaklar...»
dedi.

— «Oh...»

— «Benimle gel...»

— «Peki.»

Çocuklar gibi el ele tutuşarak
tenha sokaklarda koşmağa başladılar.
Ayak sesleri karanlıkta garip
yankılar yapıyordu. Koyu mavi
sema beyaz bulutluklar ve yıldızlar
la süslenmişti. Büyük bir bina-
nın önünde duran kapıcı onları
böyle koşar görünce garip garip
baktı. İleriden boş bir taksii geli-
yordu. Sidney elini salladı. Taksiiye
bindiler. Araba Sidney'in oteline
doğru ilerlerken, onlar da birbiri-
rine iyice sokulmuşlar, ellerini de
vine sıkı sıkı tutmuşlardı. Barbara
düşünmeğe korkuyordu. Sidney'in
elini deli gibi çarpınan kalbinin üs-
tüne koyarak, gözlerini kapadı. A-
damın otelinin ışıklı hollinden ge-
çerlerken de başını önüne eğerek
gözlerini kapadı. Sidney'in onu a-
sansöre doğru götürmesine müsaa-
de etti. (Devamı var)

KOMİSER
OSMAN

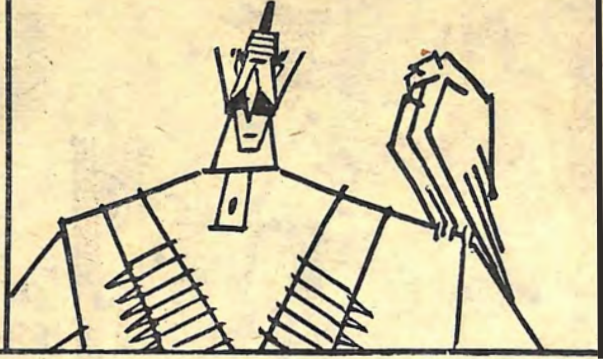

KUÇERO'
NUN
PESİNDE

3

AGALARIN TUTTUĞU KUÇERO'NUN
SIRTı YERE GELMEZDİ ARTIK.

KUÇERO'NUN ŞAHİN'İNDEN BAŞKA TUTKUN
OLDUĞU BİRİ DAHA VARDI...

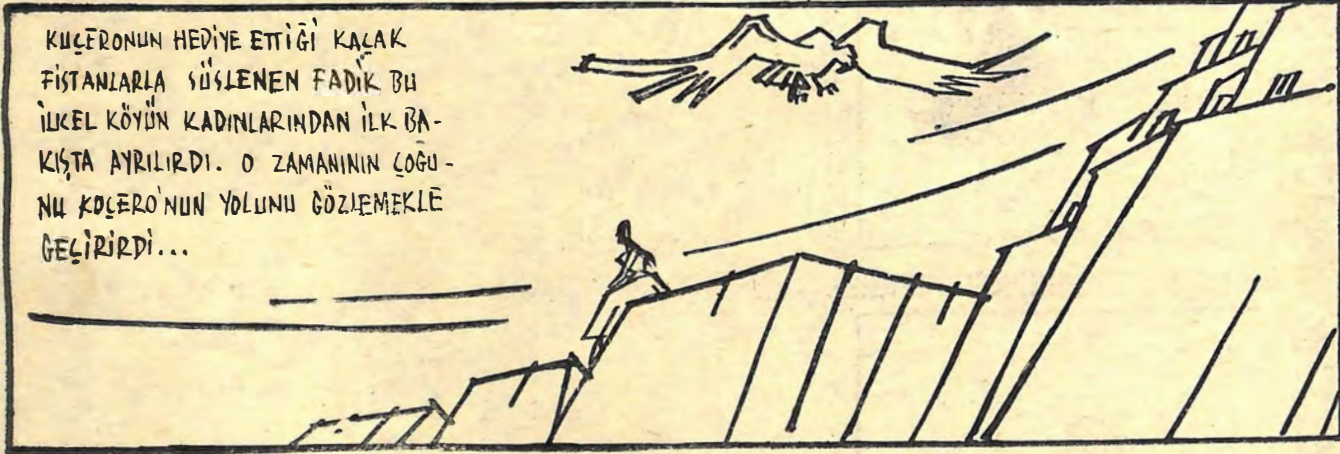
Bu KARA GÖZLÜ, ESMEK GÜZE-
LİNİN ADI FADİK İDİ...

FADİK DÖĞÜNÜN DAĞ KÖYLE-
RİNDEN BİRİNDE YAŞARDI.
BU KÖYLER HALÂ AYNI İPTİDAILİK-
LERİNİ MUHAFAZA EDER...

KUÇERONUN HEDİYE ETTİĞİ KALAK
FİSTANLARI SÜSLENEN FADİK BU
İLKEL KÖYÜN KADINLARINDAN İLK BA-
KİŞTA AYRILIRDI. O ZAMANININ ÇOĞU-
NU KUÇERO'NUN YOLUNU GÖZLEMELİ
GEÇİRİRDİ...

KUÇERO'NUN GELİŞİ
ONUN BAYRAM GÜNLE-
Rİ YAŞAMASINI SAĞ-
LARDI. KÜÇÜK SOFRA-
LARINDAKİ HERŞEY
KUÇERO'NUN GETİR-
DİKLERİNDEN İBARETİ.
YOKSA KÖYDE BULUN-
MAZDI BÖYLE ŞEYLER.

PİS KADIN KUÇERONUN GÖZÜNE
GİREBİLMEK İÇİN NASILDA
KIRITIYOR.

DEVAMI VAR

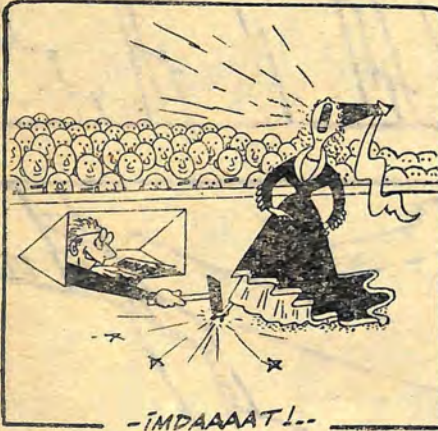
- GALİBA SARHOŞ OLDUM: GÖ-
ZÜME KARIMIN HAYALETİ
GÖRÜNMEYE BAŞLADI!..

Dünya Karikatürleri

ŞEFTALİ
SOKAĞI

-BU YIL MEYVA BOL, FİATLAR ÇOK DÜŞECEK!..

-İMDAAAAT!..

YAZISIZ

-BABAAA, AL, CÜZDANINI UNUTMUŞSUN!

Reklâmlar için en iyi vasıta Gazete ve Dergilerdir.

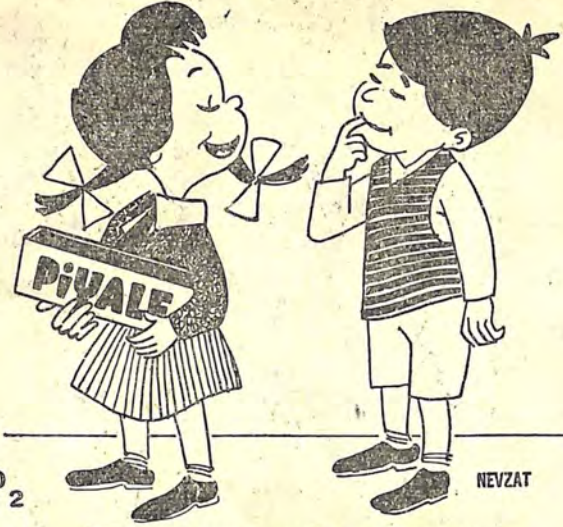
*Gazete ve Dergiler için de
en güvenilir aracı*

Basın ilân Kurumu'dur.

- GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 84 — 22 43 85
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKA A, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2
No. 41 Telefon : 10 58 17 — 10 57 87
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon : 23911
- TELGRAF : BASINKURUMU
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidip, Paşa Cad. Remo İşhanı
No. 46
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, İstanbul Cad. Yusufpaşa Sokak
Terzioğlu Pasajı No. 1
- ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No.
15/16 Telefon : 2038

Basın - 16159 - 172

- DAVETİNE TEŞEKKÜR EDERİM.
BU GÜN BİZDE **PIVALE** PİŞECEK !..

PIVALE
Adı..Ağız Tadı...

Sedef Reklâm - 13 - 173

GRAFIKA

Daima canlı...

çünkü sıhhatı yerinde !

Ekmeğin üzerine SANA o kadar nefis,
o kadar lezzetlidir ki! Hem SANA dai-
ma taze, daima sağdır!

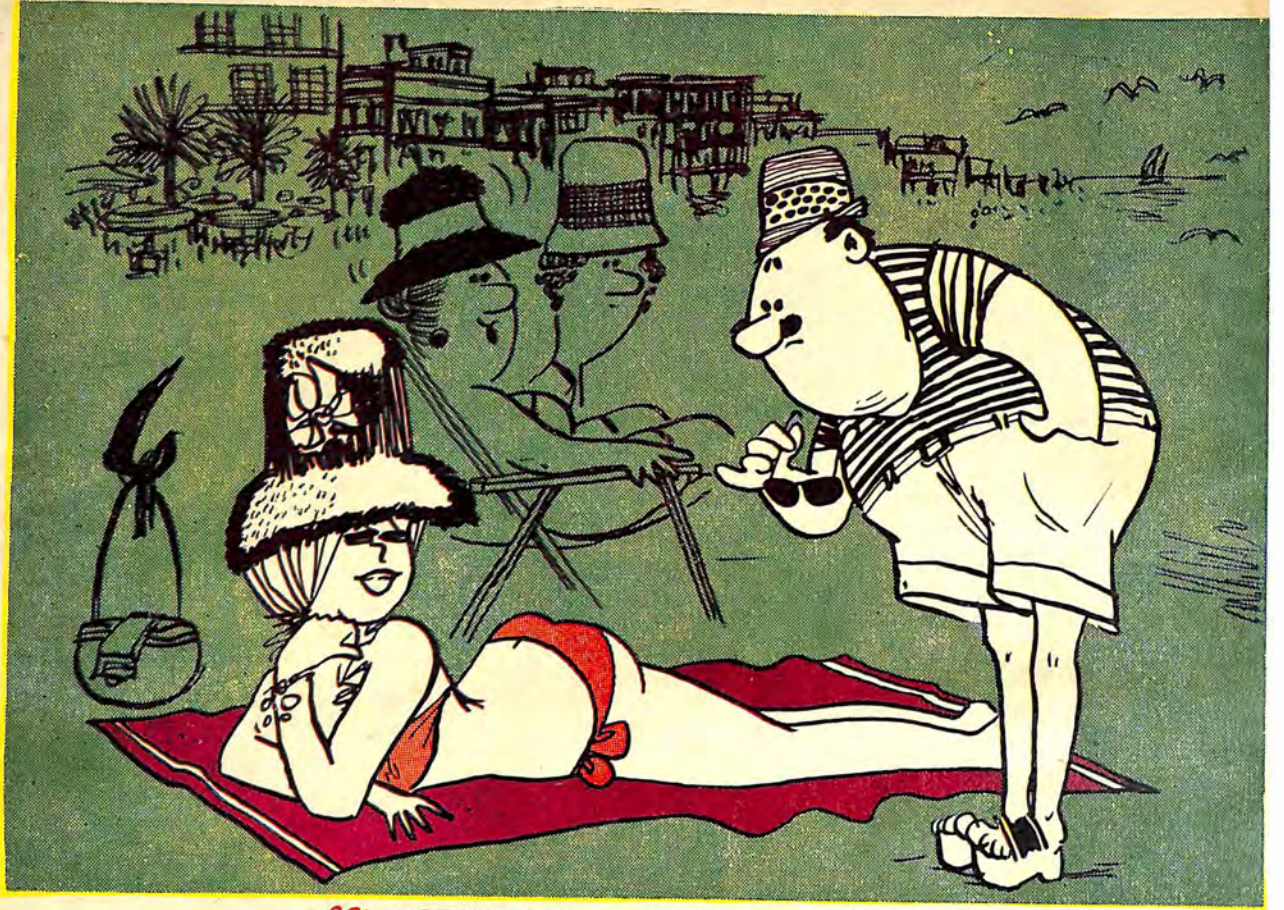
Sabah... akşam kahvaltılarında ço-
cuklarınıza bol SANA sürülmüş ekmek
yediriniz. SANA'da gelişmeleri için el-
zem olan kalori ve vitaminler vardır.

Sana'nın tabii bir lezzeti var.

İlanlık - 6676 - 174

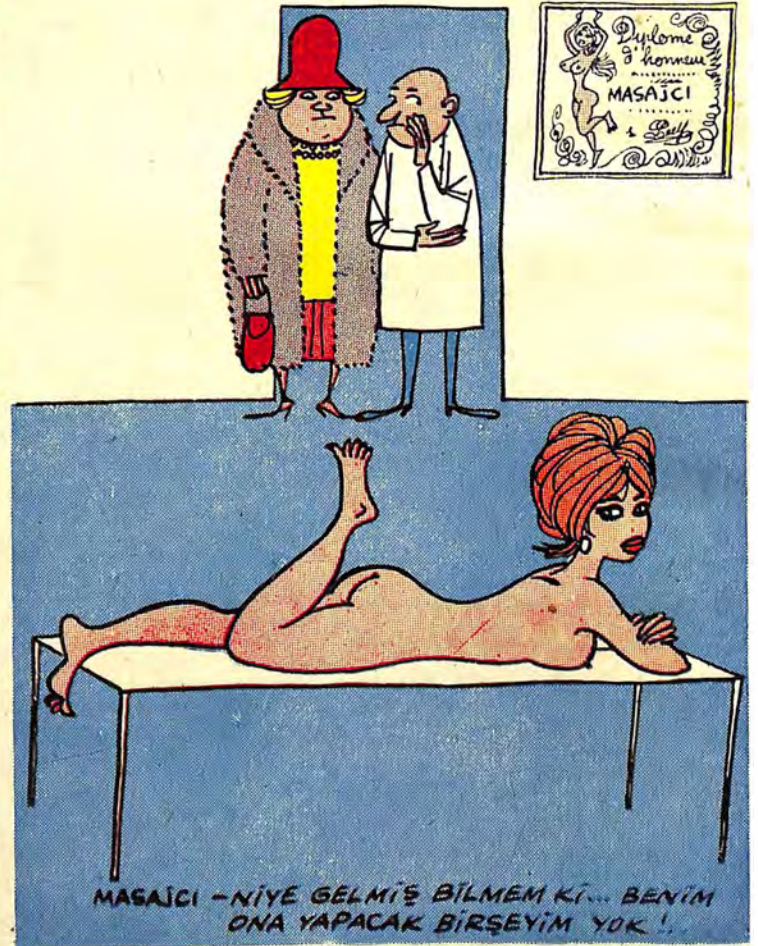
Akbal

- ÇOK MERAKLI ADAM... NE GÖRSE TETKİK EDİYOR !

- BUNLAR MI? MÜŞTERİLERİMİN
VERDİKLERİ BONSERVİSLER...

MASAJCI - NİYE GELMİŞ BİLMEM Kİ... BENİM
ONA YAPACAK BİRŞEYİM YOK !